

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

C 45

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 63

10 februarie 2020

Cuprins

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2020/C 45/01	Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene	1
2020/C 45/02	Decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene din 26 noiembrie 2019 privind accesul publicului la documentele deținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în exercitarea funcțiilor sale administrative	2

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2020/C 45/03	Cauza C-211/17: Ordonanța Curții (Camera a patra) din 24 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Curtea de Apel Bacău - România) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu (Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Protecția consumatorilor – Directiva 93/13/CEE – Cauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii – Antecedent de vânzare-cumpărare redactat de dezvoltatorul imobiliar și autentificat de un notar public – Articolul 3 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (1) – Dovada caracterului negociat al clauzelor – Presupunție – Semnarea contractului de către consumator – Articolul 3 alineatul (3) – Punctul 1 literele (d)-(f) și (i) din anexă – Pact comisoriu de gradul IV – Clauză penală – Caracter abuziv – Articolele 6 și 7 – Posibilitatea instanței naționale de a modifica o clauză al cărei caracter abuziv a fost constatat)	8
--------------	--	---

RO

2020/C 45/04	Cauzele conexate C-540/17 și 541/17: Ordonanța Curții (Camera a zecea) din 13 noiembrie 2019 (cereri de decizie preliminară formulate de Bundesverwaltungsgericht - Germania) – Republica Federală Germania/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17) (Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții - Spațiul de libertate, securitate și justiție – Proceduri comune pentru acordarea și retragerea protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 33 alineatul (2) litera (a) – Respingerea de către autoritățile unui stat membru a unei cereri de azil ca inadmisibilă ca urmare a acordării prealabile a statutului de refugiat într-un alt stat membru – Articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Risc real și dovedit de a face obiectul unui tratament inuman sau degradant – Condiții de viață ale beneficiarilor statutului de refugiat în acest alt stat membru)	9
2020/C 45/05	Cauzele conexate C-439/18 și 472/18: Ordonanța Curții (Camera a șaptea) din 15 octombrie 2019 (cereri de decizie preliminară formulate de Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Spania) – OH (C-439/18), ER (C-472/18)/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) (Trimitere preliminară – Politica socială – Directiva 97/81/CE – Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă – Clauza a patra – Lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin – Principiul egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă – Directiva 2006/54/CE – Articolul 14 alineatul (1) – Lucrător pe fracțiune de normă de tip vertical ciclic – Recunoașterea vechimii – Modalitate de calcul al sporurilor de vechime trienale – Excluderea perioadelor nelucrate)	10
2020/C 45/06	Cauza C-552/18: Ordonanța Curții (Camera a noua) din 20 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato - Italia) – Indaco Service Soc. coop. Sociale, în nume propriu și ca mandatar al Coop. sociale il Melograno/Ufficio Territoriale del Governo Taranto (Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Achiziții publice – Directiva 2014/24/UE – Articolul 57 alineatul (4) literele (c) și (g) – Atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii – Motive de excludere facultative – Abatere profesională gravă – Punere sub semnul întrebării a integrității operatorului economic – Contract anterior – Executare – Neîndeplinirea obligațiilor – Reziliere – Acțiune în justiție – Aprecierea neîndeplinirii obligațiilor contractuale de către autoritatea contractantă – Împiedicare până la soluționarea procedurii judiciare)	10
2020/C 45/07	Cauza C-756/18: Ordonanța Curții (Camera a opta) din 24 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois - Franța) – LC, MD/easyJet Airline Co. Ltd (Trimitere preliminară – Regulamentul de procedură al Curții – Articolul 99 – Transport aerian – Regulamentul (CE) nr. 261/2004 – Întârzierea prelungită a zborurilor – Dreptul pasagerilor la o compensație – Dovada prezenței pasagerului la înregistrare – Rezervare confirmată de operatorul de transport aerian)	11
2020/C 45/08	Cauza C-292/19: Ordonanța Curții (Camera a șasea) din 24 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Ungaria) – PORR Építési Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Bază de impozitare – Reducere – Directiva 2006/112/CE – Articolul 90 – Principiul neutralității fiscale – Creanță devenită nerecuperabilă în urma unei proceduri de lichidare)	12
2020/C 45/09	Cauza C-486/19: Ordonanța Curții (Camera a zecea) din 19 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Korkein oikeus – Finlanda) – procedură penală împotriva A și B (Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Ajutoare de stat – Taxă pentru dulciuri, înghețată și băuturi răcoritoare – Scutire a unor produse similare, care poate constitui un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE – Competența de a aplica o sancțiune penală în cazul neîndeplinirii obligațiilor referitoare la această taxă)	13
2020/C 45/10	Cauza C-713/19 P: Recurs introdus la 24 septembrie 2019 de Ramón Guiral Broto împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 12 iulie 2019 în cauza T-772/17, Café del Mar și alții/EUIPO - Guiral Broto (C del M)	13
2020/C 45/11	Cauza C-714/19 P: Recurs introdus la 24 septembrie 2019 de Ramón Guiral Broto împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 12 iulie 2019 în cauza T-773/17, Café del Mar și alții/EUIPO - Guiral Broto (Café del Mar)	14

2020/C 45/12	Cauza C-715/19 P: Recurs introdus la 24 septembrie 2019 de Ramón Guiral Broto împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 12 iulie 2019 în cauza T-774/17, Café del Mar și alții/EUIPO - Guiral Broto (C del M)	14
2020/C 45/13	Cauza C-759/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Gera (Germania) la 16 octombrie 2019 – PG/Volkswagen AG.....	15
2020/C 45/14	Cauza C-786/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht Köln (Germania) la 23 octombrie 2019 – The North of England P & I Association Ltd., în același timp în calitate de succesoare în drepturi a Marine Shipping Mutual Insurance Company/Bundeszentralamt für Steuern	16
2020/C 45/15	Cauza C-793/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 29 octombrie 2019 – Republica Federală Germania/SpaceNet AG	16
2020/C 45/16	Cauza C-794/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 29 octombrie 2019 – Bundesrepublik Deutschland/Telekom Deutschland GmbH	18
2020/C 45/17	Cauza C-802/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 31 octombrie 2019 – Firma Z/Finanzamt Y	20
2020/C 45/18	Cauza C-804/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 octombrie 2019 – BU/Markt24 GmbH	21
2020/C 45/19	Cauza C-808/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Gera (Germania) la 4 noiembrie 2019 – DS/Volkswagen AG.....	22
2020/C 45/20	Cauza C-809/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Gera (Germania) la 4 noiembrie 2019 – ER/Volkswagen AG	23
2020/C 45/21	Cauza C-816/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Hamburg (Germania) la 5 noiembrie 2019 – QF/Germanwings GmbH	24
2020/C 45/22	Cauza C-827/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Audiencia Provincial de Pontevedra (Spania) la 13 noiembrie 2019 – D.A.T.A. și alții/Ryanair D.A.C.	25
2020/C 45/23	Cauza C-841/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Madrid (Spania) la 20 noiembrie 2019 – BT/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)	25
2020/C 45/24	Cauza C-842/19: Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2019 – Comisia Europeană/Regatul Belgiei.....	26
2020/C 45/25	Cauza C-872/19 P: Recurs introdus la 28 noiembrie 2019 de Republica Bolivariană a Venezuelei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra extinsă) din 20 septembrie 2019 în cauza T-65/18, Venezuela/Consiliul ...	27
2020/C 45/26	Cauza C-874/19 P: Recurs introdus la 28 noiembrie 2019 de Aeris Invest Sàrl împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a opta) din 10 octombrie 2019 în cauza T-599/18, Aeris Invest/CRU.....	28

2020/C 45/27	Cauza C-883/19 P: Recurs introdus la 3 decembrie 2019 de HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 24 septembrie 2019 în cauza T-105/17, HSBC Holdings plc și alții/Comisia	29
2020/C 45/28	Cauza C-885/19 P: Recurs introdus la 4 decembrie 2019 de Fiat Chrysler Finance Europe împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea extinsă) din 24 septembrie 2019 în cauza T-755/15 și 759/15, Luxembourg și Fiat Chrysler Finance Europe/Comisia	30
2020/C 45/29	Cauza C-888/19 P: Recurs introdus la 4 decembrie 2019 de GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 24 septembrie 2019 în cauza T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Comisia	31
2020/C 45/30	Cauza C-891/19 P: Recurs introdus la 4 decembrie 2019 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 24 septembrie 2019 în cauza T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube/Comisia	32
2020/C 45/31	Cauza C-897/19: Cerere de decizie preliminară introdusă de Vrhovni sud (Croatia) la 5 decembrie 2019 – Federația Rusă	33
2020/C 45/32	Cauza C-735/18: Ordonanța președintelui Curții din 21 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Justice de paix du troisième canton de Charleroi - Belgia) – IZ/Ryanair DAC	34
2020/C 45/33	Cauza C-281/19: Ordonanța președintelui Curții din 18 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal administratif de Paris - Franța) – XS/Recteur de l'académie de Paris	34
2020/C 45/34	Cauza C-395/19: Ordonanța președintelui Curții din 26 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal d'instance de Nice - Franța) – VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd.	34
Tribunalul		
2020/C 45/35	Cauza T-749/19: Acțiune introdusă la 1 noiembrie 2019 – John Wood Group și alții/Comisia	35
2020/C 45/36	Cauza T-762/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Rio Tinto European Holdings și alții/Comisia	36
2020/C 45/37	Cauza T-763/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Ultra Electronics Holdings și alții/Comisia	38
2020/C 45/38	Cauza T-764/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Keller Holdings/Comisia	40
2020/C 45/39	Cauza T-765/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Genus Investments/Comisia	41
2020/C 45/40	Cauza T-766/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Just Eat Holding/Comisia	43
2020/C 45/41	Cauza T-767/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Markit Group/Comisia	45
2020/C 45/42	Cauza T-768/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Elementis/Comisia	46
2020/C 45/43	Cauza T-769/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Informa și alții/Comisia	48

2020/C 45/44	Cauza T-770/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Merlin UK Finco 1 și alții/Comisia	50
2020/C 45/45	Cauza T-771/19: Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2019 – Experian Finance 2012/Comisia	51
2020/C 45/46	Cauza T-772/19: Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2019 – William Grant & Sons și William Grant & Sons Investments/Comisia	53
2020/C 45/47	Cauza T-773/19: Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2019 – BAE Systems/Comisia	54
2020/C 45/48	Cauza T-774/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – FA Sub 3/Comisia	55
2020/C 45/49	Cauza T-775/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Sheldon și Kingfisher International/Comisia	57
2020/C 45/50	Cauza T-776/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – JIB Overseas/Comisia	59
2020/C 45/51	Cauza T-778/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – RDI Reit/Comisia	60
2020/C 45/52	Cauza T-779/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Ashtead Financing/Comisia	62
2020/C 45/53	Cauza T-780/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Smith & Nephew USD și Smith & Nephew USD One/Comisia	64
2020/C 45/54	Cauza T-781/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Rigid Plastic Containers Finance și RPC Pisces Holdings/Comisia	65
2020/C 45/55	Cauza T-782/19: Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – St Schrader Holding Company UK/Comisia	67
2020/C 45/56	Cauza T-783/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Royal Mail Investments/Comisia	69
2020/C 45/57	Cauza T-784/19: Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – William Hill și William Hill Organization/Comisia ...	70
2020/C 45/58	Cauza T-785/19: Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2019 – Anglo American International/Comisia	72
2020/C 45/59	Cauza T-786/19: Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2019 – Simfer Jersey/Comisia	73
2020/C 45/60	Cauza T-787/19: Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2019 – The Sage Group și alții/Comisia	75
2020/C 45/61	Cauza T-789/19: Acțiune introdusă la 14 noiembrie 2019 – Moerenhout și alții/Comisia	76
2020/C 45/62	Cauza T-798/19: Acțiune introdusă la 18 noiembrie 2019 – Bennahmias/Parlamentul	77
2020/C 45/63	Cauza T-799/19: Acțiune introdusă la 18 noiembrie 2019 – Bennahmias/Parlamentul	78

2020/C 45/64	Cauza T-800/19: Acțiune introdusă la 20 noiembrie 2019 – Austria Tabak/EUIPO - Mignot & De Block (AIR)	79
2020/C 45/65	Cauza T-802/19: Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2019 – Kisscolor Living/EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)	79
2020/C 45/66	Cauza T-803/19: Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2019 – etc-gaming und Casino-Equipment/Comisia	80
2020/C 45/67	Cauza T-810/19: Acțiune introdusă la 25 noiembrie 2019 –Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO - Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)	81
2020/C 45/68	Cauza T-820/19: Acțiune introdusă la 3 decembrie 2019 – Totalizator Sportowy/EUIPO - Lottoland Holdings (LOTTOLAND)	82
2020/C 45/69	Cauza T-825/19: Acțiune introdusă la 4 decembrie 2019 – Tazzetti/Comisia	83
2020/C 45/70	Cauza T-826/19: Acțiune introdusă la 4 decembrie 2019 – Tazzetti/Comisia	85
2020/C 45/71	Cauza T-833/19: Acțiune introdusă la 6 decembrie 2019 – Grammer/EUIPO (reprezentarea unei figuri geometrice)	85
2020/C 45/72	Cauza T-834/19: Acțiune introdusă la 5 decembrie 2019 – e*Message Wireless Information Services/EUIPO - Apple (e*message)	86
2020/C 45/73	Cauza T-836/19: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Première Vision/EUIPO – Vente-Privée.com (PV)	87
2020/C 45/74	Cauza T-838/19: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (instalații pentru distribuția fluidelor)	88
2020/C 45/75	Cauza T-839/19: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International BV/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (Fluid distribution equipment)	89
2020/C 45/76	Cauza T-840/19: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (Fluid distribution equipment)	90
2020/C 45/77	Cauza T-841/19: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International BV/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (Fluid distribution equipment)	91
2020/C 45/78	Cauza T-842/19: Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International BV/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products (Echipamente de distribuție a fluidelor)	92
2020/C 45/79	Cauza T-843/19: Acțiune introdusă la 12 decembrie 2019 – Correia/CESE	93
2020/C 45/80	Cauza T-844/19: Acțiune introdusă la 12 decembrie 2019 – Apologistics/EUIPO - Peikert (discount-apotheke.de).	94

2020/C 45/81	Cauza T-847/19: Acțiune introdusă la 13 decembrie 2019 – X-cen-tek/EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX)	95
2020/C 45/82	Cauza T-858/19: Acțiune introdusă la 18 decembrie 2019 – easyCosmetic Swiss/EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic)	96

IV

(Informări)

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII
EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

(2020/C 45/01)

Ultima publicație

JO C 36, 3.2.2020

Publicații anterioare

JO C 27, 27.1.2020

JO C 19, 20.1.2020

JO C 10, 13.1.2020

JO C 432, 23.12.2019

JO C 423, 16.12.2019

JO C 413, 9.12.2019

Aceste texte sunt disponibile pe

EUR-Lex: <https://eur-lex.europa.eu>

DECIZIA CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE**din 26 noiembrie 2019****privind accesul publicului la documentele deținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în exercitarea funcțiilor sale administrative**

(2020/C 45/02)

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE,

având în vedere articolul 15 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere avizul Comitetului administrativ din 11 noiembrie 2019,

întrucât este necesar să se prevadă norme referitoare la accesul publicului la documentele deținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în exercitarea funcțiilor sale administrative,

întrucât, în urma unei reorganizări administrative, se impune modificarea dispozițiilor privind autoritatea abilitată să decidă cu privire la răspunsul care trebuie dat unei cereri inițiale de acces la un document prevăzute în Decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene din 11 octombrie 2016 privind accesul publicului la documentele deținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în exercitarea funcțiilor sale administrative ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

*Articolul 1***Domeniul de aplicare**

(1) Prezenta decizie se aplică tuturor documentelor deținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, adică întocmite sau primite de aceasta și aflate în posesia acesteia, în cadrul exercitării funcțiilor sale administrative.

(2) Prezenta decizie nu aduce atingere dreptului de acces al publicului la documentele Curții de Justiție a Uniunii Europene, care decurge, eventual, din instrumentele de drept internațional sau din actele de punere în aplicare a acestora.

*Articolul 2***Beneficiarii**

(1) Orice cetățean al Uniunii Europene și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul statutar într-un stat membru are drept de acces la documentele Curții de Justiție a Uniunii Europene avute în vedere la articolul 1 alineatul (1), în condițiile prevăzute de prezenta decizie.

(2) Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate, în aceleași condiții, să permită accesul la documentele respective oricărei persoane fizice sau juridice care nu are reședința sau sediul statutar într-un stat membru.

⁽¹⁾ JO C 445, 30.11.2016, p. 3.

*Articolul 3***Excepțiile**

(1) Curtea de Justiție a Uniunii Europene respinge cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar putea aduce atingere protecției:

(a) interesului public, în ceea ce privește:

— siguranța publică;

— apărarea și chestiunile militare;

— relațiile internaționale;

— politica financiară, monetară sau economică a Uniunii sau a unui stat membru;

(b) vieții private și integrității individului, în special în conformitate cu legislația Uniunii privind protecția datelor cu caracter personal.

(2) Curtea de Justiție a Uniunii Europene respinge cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar putea aduce atingere protecției:

— intereselor comerciale ale unei anumite persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;

— procedurilor judiciare și consultanței juridice;

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit.

(3) Accesul la un document întocmit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru uzul său intern sau primit de aceasta și referitor la o chestiune pentru care nu a luat încă nicio decizie este refuzat în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Accesul la un document conținând avize destinate uzului intern în cadrul deliberărilor și al consultărilor preliminare desfășurate în cadrul Curții de Justiție a Uniunii Europene sau în afara acesteia, atunci când aceasta din urmă a participat la ele, este refuzat chiar și după luarea deciziei, în cazul în care divulgarea conținutului documentului ar aduce gravă atingere procesului decizional al Curții de Justiție a Uniunii Europene.

(4) Excepțiile prevăzute la alineatele (2) și (3) nu se aplică în cazul în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(5) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează în una sau în mai multe dintre excepțiile menționate la alineatele (1), (2) și (3), celelalte părți ale documentului se divulgă.

(6) Excepțiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului. Excepțiile se pot pune în aplicare într-un termen de cel mult 30 de ani. În cazul documentelor care se încadrează la excepțiile privind viața privată sau interesele comerciale, excepțiile pot continua să se aplice, dacă este necesar, și după expirarea acestei perioade.

(7) Prezentul articol nu aduce atingere dispozițiilor articolului 9.

*Articolul 4***Formularea cererii inițiale**

- (1) Cererea de acces la un document al Curții de Justiție a Uniunii Europene trebuie să fie redactată în una dintre limbile oficiale ale Uniunii, pe un formular care este disponibil pe pagina de internet a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Aceasta trebuie să fie trimisă de preferință pe cale electronică, în conformitate cu indicațiile care figurează pe pagina de internet menționată mai sus, ori, în mod excepțional, prin poștă sau prin fax.
- (2) Cererea trebuie să fie formulată într-un mod suficient de precis și să conțină în special elementele care permit identificarea documentului sau a documentelor solicitate, precum și numele și adresa solicitantului.
- (3) În cazul în care o cerere nu este suficient de precisă, Curtea de Justiție a Uniunii Europene invită solicitantul să o clarifice și îl asistă în acest scop.
- (4) În cazul unei cereri privind un document foarte lung sau un număr foarte mare de documente, Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate discuta informal cu solicitantul în scopul ajungerii la o soluție echitabilă.
- (5) Solicitantul nu este obligat să își motiveze cererea.

*Articolul 5***Soluționarea cererii inițiale**

- (1) Solicitantului i se trimite o confirmare de primire în scris (prin poșta electronică, prin poștă sau prin fax) imediat după înregistrarea formularului care conține cererea.
- (2) În termen de cel mult o lună de la înregistrarea respectivă, Curtea de Justiție a Uniunii Europene permite accesul la documentul solicitat prin furnizarea acestuia solicitantului.
- (3) În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu este în măsură să permită accesul la documentul solicitat, aceasta comunică solicitantului, în termenul prevăzut la alineatul (2) și în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii și îl informează cu privire la dreptul acestuia de a prezenta o cerere de confirmare în termen de o lună de la primirea răspunsului.
- (4) În mod excepțional, de exemplu, în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr mare de documente, termenul prevăzut la alineatul (2) poate fi prelungit cu o lună, cu condiția informării prealabile a solicitantului și a motivării amănunțite.
- (5) În situația prevăzută la articolul 4 alineatul (3), termenul de răspuns nu începe să curgă decât de la momentul la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene dispune de informațiile suplimentare din partea solicitantului care precizează suficient cererea.
- (6) Pentru calcularea termenelor, se aplică prin analogie Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor ⁽²⁾.

(2) JO L 124, 8.6.1971, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 16.

*Articolul 6***Formularea cererii de confirmare**

- (1) Solicitantul poate formula o cerere de confirmare în cazul unui răspuns în tot sau în parte negativ la cererea sa inițială.
- (2) Lipsa unui răspuns din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene la cererea inițială în termenul stabilit dă dreptul solicitantului să formuleze o cerere de confirmare.
- (3) Cererea de confirmare trebuie să fie adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene în termen de o lună fie de la primirea răspunsului de respingere în tot sau în parte a cererii de acces la documentul solicitat, fie, în lipsa unui răspuns la cererea inițială, de la expirarea termenului de răspuns.
- (4) Cererea de confirmare trebuie să fie formulată potrivit cerințelor de formă prevăzute la articolul 4.

*Articolul 7***Soluționarea cererii de confirmare**

- (1) Cererea de confirmare se soluționează potrivit modalităților prevăzute la articolul 5, cu excepția informării privind dreptul de a prezenta o cerere de confirmare.
- (2) În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene respinge, în tot sau în parte, o cerere de confirmare, aceasta informează solicitantul cu privire la procedurile de care dispune pentru a contesta respingerea respectivă, și anume, introducerea unei acțiuni în justiție sau formularea unei plângeri adresate Ombudsmanului European, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 263 și, respectiv, 228 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (3) Lipsa unui răspuns la o cerere de confirmare în termenul stabilit se consideră răspuns negativ și dă dreptul solicitantului să recurgă la procedurile prevăzute la alineatul (2).

*Articolul 8***Autoritățile abilitate**

- (1) Autoritatea abilitată să decidă cu privire la răspunsul care trebuie dat unei cereri inițiale de acces la un document este directorul bibliotecii.
- (2) În cazul în care documentul solicitat este deținut de grefa Curții de Justiție sau de grefa Tribunalului, autoritățile abilitate sunt grefierul adjunct al Curții de Justiție și, respectiv, grefierul adjunct al Tribunalului.

Grefierul adjunct al Curții de Justiție și cel al Tribunalului pot delega unui administrator din cadrul grefei lor atribuțiile de autoritate abilitată cu privire la cererea inițială.

- (3) Autoritatea abilitată să decidă cu privire la răspunsul care trebuie dat unei cereri de confirmare este grefierul Curții de Justiție sau, în cazul în care cererea de confirmare privește un document deținut de grefa Tribunalului, grefierul Tribunalului.

(4) În cazul în care un stat membru, sesizat cu o cerere privind accesul la un document pe care îl deține și care emană de la Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cadrul exercitării funcțiilor sale administrative, se adresează acestuia din urmă în scop de consultare, răspunsul la această cerere de consultare este dat de autoritatea care ar fi abilitată în temeiul alineatului (3) să răspundă la o cerere de confirmare a accesului referitoare la același document și prezentată direct Curții de Justiție a Uniunii Europene.

- (5) Prin derogare de la alineatul (1), grefierul Curții de Justiție poate desemna o altă autoritate abilitată să decidă cu privire la răspunsul care trebuie dat unei cereri inițiale de acces la un document.

*Articolul 9***Documentele terților**

- (1) Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu permite accesul la un document al unui terț aflat în posesia sa decât după ce a obținut acordul terțului în cauză.
- (2) În sensul prezentului articol, prin „terț” se înțelege orice persoană fizică sau juridică ori entitate exterioară Curții de Justiție a Uniunii Europene, inclusiv statele membre, celelalte instituții, organe, oficii și agenții ale Uniunii Europene, precum și țările terțe.
- (3) În cazul în care Curtea de Justiție a Uniunii Europene este sesizată cu o cerere privind accesul la un document al unui terț, autoritatea abilitată consultă terțul în cauză pentru a verifica dacă acesta se opune divulgării documentului respectiv, în afara cazului în care decide din oficiu să respingă această divulgare în temeiul uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 3.

*Articolul 10***Modalitățile de acces**

- (1) Documentele se furnizează într-o versiune și o formă care există deja. Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu este ținută, în temeiul prezentei decizii, să creeze un document nou sau să strângă informații la cererea solicitantului.

Copia furnizată poate fi pe suport de hârtie sau în format electronic. În această privință, se ține seama în întregime de preferința solicitantului.

În cazul unor documente cu volum mare sau dificil de manipulat, solicitantul poate fi invitat să le consulte la fața locului.

- (2) În cazul în care conținutul unui document a fost deja divulgat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene sau de o altă instituție și este ușor accesibil, Curtea de Justiție a Uniunii Europene se poate limita să informeze solicitantul cu privire la modalitățile de obținere a acestuia.

*Articolul 11***Costurile privind accesul**

- (1) Solicitantului i se poate cere plata unei redevențe pentru realizarea copiilor documentelor solicitate și pentru trimiterea acestora.
- (2) Gratuitatea reprezintă regula în cazul consultării la fața locului sau în cazul în care numărul copiilor nu depășește 20 de pagini A4.
- (3) Redevența pentru realizarea și trimiterea copiilor se calculează pe baza unui tarif stabilit prin decizia grefierului Curții de Justiție. Aceasta nu poate depăși costurile reale ale operațiunii.
- (4) Documentele publicate rămân supuse propriului sistem de prețuri.

*Articolul 12***Reproducerea documentelor**

- (1) Prezenta decizie nu aduce atingere reglementărilor în vigoare în domeniul dreptului de autor, care pot limita dreptul terților de a reproduce sau de a utiliza documentele divulgate.
- (2) Documentele protejate de dreptul de autor al cărui titular este Curtea de Justiție a Uniunii Europene și care sunt divulgate în temeiul prezentei decizii nu pot fi reproduse sau utilizate în scopuri comerciale fără autorizarea prealabilă în scris a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

*Articolul 13***Măsurile de aplicare**

Grefierul Curții de Justiție adoptă măsurile necesare pentru aplicarea prezentei decizii. Aceste măsuri se publică pe pagina de internet a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

*Articolul 14***Intrarea în vigoare**

Prezenta decizie intră în vigoare în ziua următoare datei publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezenta decizie abrogă și înlocuiește Decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene din 11 octombrie 2016 privind accesul publicului la documentele deținute de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în exercitarea funcțiilor sale administrative.

Adoptată la Luxemburg, 3 decembrie 2019.

Grefier

Alfredo CALOT ESCOBAR

Președinte

Koen LENAERTS

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Ordonanța Curții (Camera a patra) din 24 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Curtea de Apel Bacău - România) – SC Topaz Development SRL/Constantin Juncu, Raisa Juncu

(Cauza C-211/17) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Protecția consumatorilor – Directiva 93/13/CEE – Cauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii – Anteccontract de vânzare-cumpărare redactat de dezvoltatorul imobiliar și autentificat de un notar public – Articolul 3 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (1) – Dovada caracterului negociat al clauzelor – Presupunție – Semnarea contractului de către consumator – Articolul 3 alineatul (3) – Punctul 1 literele (d)-(f) și (i) din anexă – Pact comisoriu de gradul IV – Clauză penală – Caracter abuziv – Articolele 6 și 7 – Posibilitatea instanței naționale de a modifica o clauză al cărei caracter abuziv a fost constatat)

(2020/C 45/03)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Curtea de Apel Bacău

Părțile din procedura principală

Reclamantă: SC Topaz Development SRL

Pârâți: Constantin Juncu, Raisa Juncu

Dispozitivul

- 1) Articolul 3 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, simpla semnare a contractului încheiat de un consumator cu un profesionist, care prevede că, prin aceasta, consumatorul respectiv este de acord cu toate clauzele contractuale redactate în prealabil de acest profesionist, nu răstoarnă prezumția potrivit căreia aceste clauze nu au făcut obiectul unei negocieri individuale.
- 2) Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 93/13 coroborat cu anexa la aceasta trebuie interpretat în sensul că un pact comisoriu de gradul IV și o clauză penală precum cele în discuție în litigiul principal, cuprinse într-un contract încheiat de un consumator cu un profesionist, stabilite exclusiv în favoarea celui din urmă și redactate în prealabil de acesta, pot constitui clauze abuzive, menționate la punctul 1 literele (d)-(f) din anexa respectivă, aspect a cărui verificare revine instanței naționale.

- 3) Articolul 6 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că, în condițiile în care un pact comisoriu de gradul IV și o clauză penală, cuprinse într-un antecontract de vânzare cumpărare încheiat între un consumator și un profesionist, sunt considerate abuzive, instanța națională nu poate să remedieze nulitatea unor asemenea clauze abuzive prin înlocuirea acestora cu propria decizie, cu excepția cazului în care acest contract nu poate continua să existe în situația eliminării acestor clauze abuzive, iar anularea respectivului contract în ansamblul său l-ar ar expune pe consumator unor consecințe deosebit de prejudiciabile.

(¹) JO C 249, 31.7.2017.

Ordonanța Curții (Camera a zecea) din 13 noiembrie 2019 (cereri de decizie preliminară formulate de Bundesverwaltungsgericht - Germania) – Republica Federală Germania/Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

(Cauzele conexate C-540/17 și 541/17) (¹)

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții - Spațiul de libertate, securitate și justiție – Proceduri comune pentru acordarea și retragerea protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 33 alineatul (2) litera (a) – Respingerea de către autoritățile unui stat membru a unei cereri de azil ca inadmisibilă ca urmare a acordării prealabile a statutului de refugiat într-un alt stat membru – Articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Risc real și dovedit de a face obiectul unui tratament inuman sau degradant – Condiții de viață ale beneficiarilor statutului de refugiat în acest alt stat membru)

(2020/C 45/04)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Republica Federală Germania

Pârâți: Adel Hamed (C-540/17), Amar Omar (C-541/17)

Dispozitivul

Articolul 33 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să exercite opțiunea oferită de această dispoziție de a respinge o cerere de protecție internațională ca fiind inadmisibilă pentru motivul că solicitantului i-a fost acordat deja statutul de refugiat de către un alt stat membru, atunci când condițiile de viață previzibile pe care solicitantul menționat le-ar avea ca beneficiar al statutului respectiv în acest alt stat membru l-ar expune unui risc serios de a fi supus unui tratament inuman sau degradant, în sensul articolului 4 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene

(¹) JO C 402, 27.11.2017.

Ordonanța Curții (Camera a șaptea) din 15 octombrie 2019 (cereri de decizie preliminară formulate de Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Spania) – OH (C-439/18), ER (C-472/18)/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

(Cauzele conexate C-439/18 și 472/18) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Politica socială – Directiva 97/81/CE – Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă – Clauza a patra – Lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin – Principiul egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă – Directiva 2006/54/CE – Articolul 14 alineatul (1) – Lucrător pe fracțiune de normă de tip vertical ciclic – Recunoașterea vechimii – Modalitate de calcul al sporurilor de vechime trienale – Excluderea perioadelor nelucrate)

(2020/C 45/05)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Părțile din procedura principală

Apelanți: OH (C-439/18), ER (C-472/18)

Intimată: Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT)

Dispozitivul

Clauza a patra alineatele (1) și (2) din Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat la 6 iunie 1997, care figurează în anexa la Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES, precum și articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări și unei practici a angajatorilor naționale, precum cele în discuție în litigiul principal, având în vedere că acestea nu țin seama, în cazul lucrătorilor pe fracțiune de normă de tip vertical ciclic, decât de perioadele lucrate în mod efectiv și exclud astfel perioadele nelucrate din calculul vechimii necesare pentru a putea percepe sporuri trienale ca remunerație suplimentară, în timp ce lucrătorii cu normă întreagă nu fac obiectul unei asemenea reglementări și nici al unei asemenea practici.

⁽¹⁾ JO C 373, 15.10.2018

Ordonanța Curții (Camera a noua) din 20 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato - Italia) – Indaco Service Soc. coop. Sociale, în nume propriu și ca mandatar al Coop. sociale il Melograno/Ufficio Territoriale del Governo Taranto

(Cauza C-552/18) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Achiziții publice – Directiva 2014/24/UE – Articolul 57 alineatul (4) literele (c) și (g) – Atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii – Motive de excludere facultative – Abatere profesională gravă – Punere sub semnul întrebării a integrității operatorului economic – Contract anterior – Neîndeplinirea obligațiilor – Reziliere – Acțiune în justiție – Aprecierea neîndeplinirii obligațiilor contractuale de către autoritatea contractantă – Împiedicarea până la soluționarea procedurii judiciare)

(2020/C 45/06)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Indaco Service Soc. coop. sociale, în nume propriu și ca mandatar al Coop. sociale il Melograno

Pârât: Ufficio Territoriale del Governo Taranto

cu participarea: Cometa Società Cooperativa Sociale

Dispozitivul

Articolul 57 alineatul (4) literele (c) și (g) din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale potrivit căreia introducerea unei acțiuni în justiție împotriva unei decizii de a rezilia un contract de achiziții publice adoptate de o autoritate contractantă din cauza unei „abateri profesionale grave”, care a intervenit la momentul executării acestui contract, împiedică autoritatea contractantă care lansează o nouă cerere de ofertă să excludă un operator, în stadiul selectării ofertanților, pe baza unei aprecieri a fiabilității acestui operator.

(¹) JO C 436, 3.12.2018.

Ordonanța Curții (Camera a opta) din 24 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois - Franța) – LC, MD/easyJet Airline Co. Ltd

(Cauza C-756/18) (¹)

(Trimitere preliminară – Regulamentul de procedură al Curții – Articolul 99 – Transport aerian – Regulamentul (CE) nr. 261/2004 – Întârzierea prelungită a zborurilor – Dreptul pasagerilor la o compensație – Dovada prezenței pasagerului la înregistrare – Rezervare confirmată de operatorul de transport aerian)

(2020/C 45/07)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois

Părțile din procedura principală

Reclamanți: LC, MD

Pârâtă: easyJet Airline Co. Ltd

Dispozitivul

Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, și în special articolul 3 alineatul (2) litera (a) din acesta, trebuie interpretat în sensul că pasagerilor unui zbor care ajung la destinație cu o întârziere egală sau mai mare de trei ore și care au o rezervare confirmată pentru acest zbor nu li se poate refuza compensația în temeiul acestui regulament pentru simplul motiv că, cu ocazia cererii lor de compensație, nu au dovedit prezența lor la înregistrarea pentru zborul respectiv, în special prin intermediul cărții de îmbarcare, cu excepția cazului în care se demonstrează că acești pasageri nu au fost transportați cu zborul întârziat în discuție, aspect a cărui verificare revine instanței naționale.

(¹) JO C 54, 11.2.2019.

Ordonanța Curții (Camera a șasea) din 24 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság - Ungaria) – PORR Építési Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Cauza C-292/19) (¹)

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Bază de impozitare – Reducere – Directiva 2006/112/CE – Articolul 90 – Principiul neutralității fiscale – Creanță devenită nerecuperabilă în urma unei proceduri de lichidare)

(2020/C 45/08)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Părțile din procedura principală

Reclamantă: PORR Építési Kft.

Pârâtă: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Dispozitivul

Articolul 90 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că un stat membru trebuie să permită reducerea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată dacă persoana impozabilă poate demonstra caracterul definitiv nerecuperabil al creanței pe care o deține asupra debitorului, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, în condițiile în care această situație nu constituie un caz de neplată susceptibil să intre sub incidența derogării de la obligația de reducere a bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la alineatul (2) al acestui articol.

(¹) JO C 220, 1.7.2019

Ordonanța Curții (Camera a zecea) din 19 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Korkein oikeus – Finlanda) – procedură penală împotriva A și B

(Cauza C-486/19) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Ajutoare de stat – Taxă pentru dulciuri, înghețată și băuturi răcoritoare – Scutire a unor produse similare, care poate constitui un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE – Competența de a aplica o sancțiune penală în cazul neîndeplinirii obligațiilor referitoare la această taxă)

(2020/C 45/09)

Limba de procedură: finlandeza.

Instanța de trimitere

Korkein oikeus

Părțile din procedura penală principală

A, B

Dispozitivul

Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că nu se opune ca unei persoane fizice care acționează în numele unei societăți supuse unei taxe pentru consumul anumitor produse, precum taxa în discuție în litigiul principal, și care nu și-a îndeplinit obligațiile referitoare la această taxă, să îi fie aplicată o sancțiune penală în temeiul dreptului național aplicabil, chiar dacă scutirea de care ar fi beneficiat alte întreprinderi în ceea ce privește produse similare ar fi considerată un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

⁽¹⁾ JO C 295, 2.9.2019.

Recurs introdus la 24 septembrie 2019 de Ramón Guiral Broto împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 12 iulie 2019 în cauza T-772/17, Café del Mar și alții/EUIPO - Guiral Broto (C del M)

(Cauza C-713/19 P)

(2020/C 45/10)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Ramón Guiral Broto (reprezentant: A. Sirimarco, avocat)

Celelalte părți din procedură: Café del Mar, SC, José Les Viamonte, Carlos Andrea González și Oficiul pentru Proprietate Intelectuală al Uniunii Europene

Prin Ordonanța din 12 decembrie 2019, Curtea de Justiție (Camera de admitere în principiu a recursurilor) a respins recursul ca inadmisibil și l-a obligat pe domnul Ramón Guiral Broto la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Recurs introdus la 24 septembrie 2019 de Ramón Guiral Broto împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 12 iulie 2019 în cauza T-773/17, Café del Mar și alții/EUIPO - Guiral Broto (Café del Mar)

(Cauza C-714/19 P)

(2020/C 45/11)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Ramón Guiral Broto (reprezentant: A. Sirimarco, avocat)

Celelalte părți din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, Café del Mar, SC, José Les Viamonte și Carlos Andrea González

Prin Ordonanța din 12 decembrie 2019, Curtea de Justiție (Camera de admitere în principiu a recursurilor) a respins recursul ca inadmisibil și l-a obligat pe domnul Ramón Guiral Broto la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Recurs introdus la 24 septembrie 2019 de Ramón Guiral Broto împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra) din 12 iulie 2019 în cauza T-774/17, Café del Mar și alții/EUIPO - Guiral Broto (C del M)

(Cauza C-715/19 P)

(2020/C 45/12)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Ramón Guiral Broto (representante: A. Sirimarco, avocat)

Celelalte părți din procedură: Café del Mar, S. C., José Les Viamonte, Carlos Andrea González și Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

Prin Ordonanța din 12 decembrie 2019, Curtea de Justiție (Camera de admitere în principiu a recursurilor) a respins recursul ca inadmisibil și l-a obligat pe domnul Ramón Guiral Broto la plata propriilor cheltuieli de judecată.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Gera (Germania) la 16 octombrie 2019 – PG/Volkswagen AG**(Cauza C-759/19)**

(2020/C 45/13)

*Limba de procedură: germana***Instanța de trimitere**

Landgericht Gera

Părțile din procedura principală

Reclamantă: PG

Pârâtă: Volkswagen AG

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 6 alineatul (1) și articolul 27 alineatul (1) din EG-FGV ⁽¹⁾, respectiv articolul 18 alineatul (1) și articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE ⁽²⁾ trebuie interpretate în sensul că producătorul își încalcă obligația de a elibera un certificat valabil în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din EG-FGV [respectiv obligația de a anexa un certificat de conformitate, astfel cum prevede articolul 18 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE] în cazul în care acesta a instalat pe un autovehicul un dispozitiv de manipulare interzis în sensul articolului 5 alineatul (2) și al articolului 3 punctul 10 din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 ⁽³⁾, iar introducerea pe piață a unui astfel de autovehicul încalcă interdicția privind introducerea pe piață a unui autovehicul fără un certificat de conformitate valabil, prevăzută la articolul 27 alineatul (1) din EG-FGV [respectiv interdicția vânzării fără un certificat de conformitate valabil, astfel cum prevede articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE]?

În caz afirmativ:

- 1 a. Scopul articolelor 6 și 27 EG-FGV, respectiv al articolului 18 alineatul (1), al articolului 26 alineatul (1) și al articolului 46 din Directiva 2007/46/CE, este protecția altuia în sensul articolului 823 alineatul 2 din BGB [Codul civil], în special în ceea ce privește libertatea de a dispune și patrimoniul acestuia? Achiziționarea de către un client final a unui autovehicul care a fost introdus pe piață fără un certificat de conformitate valabil este unul dintre riscurile pentru a căror prevenire au fost adoptate aceste norme?
- 2) Articolul 5 alineatul (2) al Regulamentului (CE) nr. 715/2007 are ca obiect protecția chiar și a clientului final, inclusiv în ceea ce privește libertatea de a dispune și patrimoniul acestuia? Achiziționarea de către un client final a unui autovehicul pe care este instalat un dispozitiv de manipulare interzis este unul dintre riscurile pentru a căror prevenire a fost adoptată această normă?

⁽¹⁾ – EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (Regulamentul privind omologarea CE a autovehiculelor) din 3 februarie 2011 (BGBl. I, p. 126), astfel cum a fost modificat prin articolul 7 din Regulamentul din 23 martie 2017 (BGBl. I, p. 522).

⁽²⁾ – Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru) (JO 2007, L 263, p. 1).

⁽³⁾ – Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor (JO 2007, L 171, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Finanzgericht Köln (Germania) la 23 octombrie 2019 – The North of England P & I Association Ltd., în același timp în calitate de succesoare în drepturi a Marine Shipping Mutual Insurance Company/Bundeszentralamt für Steuern

(Cauza C-786/19)

(2020/C 45/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Köln

Părțile din procedura principală

Reclamantă: The North of England P & I Association Ltd., în același timp în calitate de succesoare în drepturi a Marine Shipping Mutual Insurance Company

Pârât: Bundeszentralamt für Steuern

Întrebarea preliminară

În privința statului membru în care este situat riscul, articolul 2 litera (d) a doua liniuță coroborat cu articolul 25 primul paragraf prima teză din Directiva 88/357/CEE ⁽¹⁾, respectiv articolul 46 alineatul (2) din Directiva 92/49/CEE ⁽²⁾ trebuie interpretat în sensul că, în cazul asigurării riscurilor legate de operarea unei nave maritime, acesta este statul pe teritoriul căruia o navă maritimă este înscrisă într-un registru oficial în scopul certificării proprietății sau statul al cărui pavilion este arborat de nava maritimă?

⁽¹⁾ A doua directivă a Consiliului din 22 iunie 1988 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 73/239/CEE (JO 1988, L 172, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 197).

⁽²⁾ Directiva Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală”) (JO 1992, L 228, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 53).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 29 octombrie 2019 – Republica Federală Germania/SpaceNet AG

(Cauza C-793/19)

(2020/C 45/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Recurentă: Republica Federală Germania

Intimată: SpaceNet AG

Întrebările preliminare

Articolul 15 din Directiva 2002/58/CE ⁽¹⁾, citit în lumina articolelor 7, 8 și 11, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽²⁾, pe de o parte, și a articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și a articolului 4 din Tratatul privind Uniunea Europeană, pe de altă parte, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune prestatorilor de servicii publice de comunicații electronice să păstreze datele de transfer și de localizare ale utilizatorilor finali ai acestor servicii atunci când

- această obligație nu presupune existența unui motiv specific din punct de vedere geografic, temporal sau teritorial,
- obiectul obligației de stocare în cazul furnizării de servicii telefonice publice – inclusiv transmiterea de mesaje scurte, multimedia sau similare, precum și apelurile pierdute sau care au rămas fără răspuns – este reprezentat de următoarele date:
 - numărul de telefon sau alt identificator al liniei apelante și al liniei apelate, precum și în cazul redirectionărilor sau al transferurilor altei părți interesate,
 - data și ora de început și de sfârșit a conexiunii sau – în cazul transmiterii unui mesaj scurt, multimedia sau similar – momentul trimiterii și al primirii mesajului cu indicarea fusului orar respectiv,
 - indicații privind serviciul utilizat dacă în cadrul serviciului telefonic pot fi utilizate servicii diferite,
 - în plus, în cazul serviciilor de telefonie mobilă,
 - 1) identificatorul internațional al abonatului mobil pentru linia apelantă și pentru linia apelată,
 - 2) identificatorul internațional al terminalului de pe care se inițiază apelul și al celui apelat,
 - 3) data și ora primei activări a serviciului cu indicarea fusului orar respectiv, dacă serviciile au fost plătite în avans,
 - 4) denumirile celulelor care au fost utilizate de linia apelantă și de linia apelată la începutul conexiunii,
 - în cazul serviciilor telefonice prin internet, inclusiv adresele de protocol internet ale liniei apelante și ale liniei apelate și identifi-catorii de utilizator,
- în cadrul furnizării de servicii publice de acces la internet, obiectul obligației de stocare este reprezentat de următoarele date:
 - adresa de protocol internet alocată abonatului pentru utilizarea internetului,
 - un identificator clar al liniei prin intermediul căreia se utilizează internetul, precum și un identificator alocat utilizatorului,
 - data și ora de început și de sfârșit a utilizării internetului prin intermediul adresei de protocol internet alocate, cu indicarea fusului orar respectiv,
 - în cazul utilizării mobile, denumirea celulei utilizate la începutul conexiunii la internet,

- următoarele date nu pot fi stocate:
 - conținutul comunicației,
 - date privind site-urile internet accesate,
 - date ale serviciilor de poștă electronică,
 - datele de bază ale apelurilor către sau provenite de la anumite linii aparținând persoanelor, autorităților și organizațiilor din domeniul social sau religios,
- durata de păstrare pentru datele de localizare, și anume denumirea celulei utilizate, este de patru săptămâni, iar pentru celelalte date, durata păstrare este de zece săptămâni,
- este garantată o protecție eficientă a datelor păstrate împotriva riscurilor de abuz, precum și a accesului neautorizat și
- datele păstrate pot fi utilizate numai în scopul urmăririi unor fapte penale deosebit de grave și al prevenirii unui pericol concret pentru integritatea corporală, pentru viața sau pentru libertatea unei persoane ori pentru existența federației sau a unui land, cu excepția adresei de protocol internet alocate unui abonat pentru utilizarea internetului, a cărei utilizare este autorizată în cadrul accesului la informații privind datele stocate în vederea urmăririi oricăror fapte penale, prevenirii unui pericol pentru siguranța publică și ordinea publică, precum și pentru îndeplinirea sarcinilor serviciilor de informații?

(¹) Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor publice) (JO 2002, L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63), modificată ultima dată prin Directiva 2009/136/CE (JO 2009, L 337, p. 11).

(²) – JO 2012, C 326, p. 1.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesverwaltungsgericht (Germania) la 29 octombrie 2019 – Bundesrepublik Deutschland/Telekom Deutschland GmbH

(Cauza C-794/19)

(2020/C 45/16)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesverwaltungsgericht

Părțile din procedura principală

Recurentă: Bundesrepublik Deutschland

Intimată: Telekom Deutschland GmbH

Întrebările preliminare

Articolul 15 din Directiva 2002/58/CE ⁽¹⁾, citit în lumina articolelor 7, 8 și 11, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽²⁾, pe de o parte, și a articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și a articolului 4 din Tratatul privind Uniunea Europeană, pe de altă parte, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune prestatorilor de servicii publice de comunicații electronice să păstreze datele de transfer și de localizare ale utilizatorilor finali ai acestor servicii atunci când

- această obligație nu presupune existența unui motiv specific din punct de vedere geografic, temporal sau teritorial,
- obiectul obligației de stocare în cazul furnizării de servicii telefonice publice – inclusiv transmiterea de mesaje scurte, multimedia sau similare, precum și apelurile pierdute sau care au rămas fără răspuns – este reprezentat de următoarele date:
 - numărul de telefon sau alt identificator al liniei apelante și al liniei apelate, precum și al oricărei alte linii utilizate în cazul transferului unui apel sau al redirecționării unui apel,
 - data și ora de început și de sfârșit a conexiunii sau – în cazul transmiterii unui mesaj scurt, multimedia sau similar – momentul trimiterii și al primirii mesajului cu indicarea fusului orar respectiv,
 - indicații privind serviciul utilizat dacă în cadrul serviciului telefonic pot fi utilizate servicii diferite,
 - în plus, în cazul serviciilor de telefonie mobilă,
 1. identificatorul internațional al abonatului mobil pentru linia apelantă și pentru linia apelată,
 2. identificatorul internațional al terminalului de pe care se inițiază apelul și al celui apelat,
 3. data și ora primei activări a serviciului cu indicarea fusului orar respectiv, dacă serviciile au fost plătite în avans,
 4. denumirile celulelor care au fost utilizate de linia apelantă și de linia apelată la începutul conexiunii,
 - în cazul serviciilor telefonice prin internet, inclusiv adresele de protocol internet ale liniei apelante și ale liniei apelate și identifi-catorii de utilizator alocate,
- în cadrul furnizării de servicii publice de acces la internet, obiectul obligației de stocare este reprezentat de următoarele date:
 - adresa de protocol internet alocată abonatului pentru utilizarea internetului,
 - un identificator clar al liniei prin intermediul căreia se utilizează internetul, precum și identificatorul alocat utilizatorului,
 - data și ora de început și de sfârșit a utilizării internetului prin intermediul adresei de protocol internet alocate, cu indicarea fusului orar respectiv,
 - în cazul utilizării mobile, denumirea celulei utilizate la începutul conexiunii la internet,

- următoarele date nu pot fi stocate:
 - conținutul comunicației,
 - date privind site-urile internet accesate,
 - date ale serviciilor de poștă electronică,
 - datele de bază ale apelurilor către sau de la anumite linii aparținând persoanelor, autorităților și organizațiilor din domeniul social sau religios,
- durata de păstrare pentru datele de localizare, și anume denumirea celulei utilizate, este de patru săptămâni, iar pentru celelalte date, durata păstrare este de zece săptămâni,
- este garantată o protecție eficientă a datelor păstrate împotriva riscurilor de abuz, precum și a accesului neautorizat și
- datele păstrate pot fi utilizate numai în scopul urmăririi unor fapte penale deosebit de grave și al prevenirii unui pericol concret pentru integritatea corporală, pentru viața sau pentru libertatea unei persoane ori pentru existența federației sau a unui land, cu excepția adresei de protocol internet alocate unui abonat pentru utilizarea internetului, a cărei utilizare este autorizată în cadrul accesului la informații privind datele stocate în vederea urmăririi oricăror fapte penale, prevenirii unui pericol pentru siguranța publică și ordinea publică, precum și pentru îndeplinirea sarcinilor serviciilor de informații?

(¹) – Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO 2002, L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63), modificată în ultimul rând prin Directiva 2009/136/CE (JO 2009, L 337, p. 11).

(²) – JO 2000, C 364, p. 1.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 31 octombrie 2019 – Firma Z/Finanzamt Y

(Cauza C-802/19)

(2020/C 45/17)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesfinanzhof

Părțile din procedura principală

Recurentă-reclamantă: Firma Z

Intimată-pârâtă: Finanzamt Y

Întrebările preliminare

- 1) O farmacie care livrează medicamente unei case de asigurări obligatorii de sănătate are dreptul la reducerea bazei de impozitare în temeiul Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene din 24 octombrie 1996, Elida Gibbs/Commissioners of Customs and Excise, (C-317/94, EU:C:1996:400) ca urmare a unei reduceri de preț pe care o acordă persoanelor asigurate?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ, faptul că o farmacie de pe teritoriul național poate reduce baza de impozitare, dar nu și o farmacie dintr-un alt stat membru care efectuează livrări intracomunitare scutite către o casă de asigurări obligatorii de sănătate contravine principiilor neutralității și egalității de tratament pe piața internă?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 octombrie 2019 – BU/Markt24 GmbH

(Cauza C-804/19)

(2020/C 45/18)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landesgericht Salzburg

Părțile din procedura principală

Reclamantă: BU

Pârâtă: Markt24 GmbH

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ se aplică unui raport de muncă în cadrul căruia, deși a fost încheiat un contract de muncă în Austria având ca obiect prestarea de muncă în Germania, nu a fost prestată niciun fel de muncă de către lucrătorul care a fost disponibil pentru o perioadă de mai multe luni în Austria în vederea prestării de muncă?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

- 2) Articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu se opune aplicării unei dispoziții naționale, precum articolul 4 alineatul 1 litera a) din Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz (Legea privind instanțele competente în materie de litigii de muncă și de asigurări sociale, denumită în continuare „ASGG”) care permite (facilitează) unui lucrător introducerea unei acțiuni în justiție la instanța de la locul unde are domiciliu pe durata raportului de muncă sau unde avea domiciliul la data încetării raportului de muncă?
- 3) Articolul 21 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu se opune aplicării unei dispoziții naționale, precum articolul 4 alineatul 1 litera d) din ASGG, care permite (facilitează) unui lucrător introducerea unei acțiuni în justiție la instanța de la locul unde este datorată remunerația sau unde era datorată remunerația la data încetării raportului de muncă?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la a doua și la a treia întrebare:
- 4.1. Articolul 21 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul unui raport de muncă în care lucrătorul nu a prestat nicio muncă, acțiunea trebuie introdusă în statul membru în care lucrătorul a fost disponibil în vederea prestării de muncă?
- 4.2. Articolul 21 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul unui raport de muncă în care lucrătorul nu a prestat nicio muncă, acțiunea trebuie introdusă în statul membru în care au avut loc negocierile și încheierea contractului de muncă, chiar dacă prin contract au fost convenite sau preconizate prestații de muncă într-un alt stat membru?

În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

- 5) Articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 se aplică unui raport de muncă în cadrul căruia, deși a fost încheiat un contract de muncă în Austria având ca obiect prestarea de muncă în Germania, nu a fost prestată totuși niciun fel de muncă de către lucrătorul care a fost disponibil pe o perioadă de mai multe luni în Austria în vederea prestării de muncă, în cazul în care se poate aplica o dispoziție națională care permite (facilitează) unui lucrător introducerea unei acțiuni în justiție la instanța de la locul unde are domiciliul pe durata raportului de muncă sau unde avea domiciliul la data încetării raportului de muncă, precum articolul 4 alineatul 1 litera a) din ASGG, sau o dispoziție națională care permite (facilitează) unui lucrător introducerea unei acțiuni în justiție la instanța de la locul unde este datorată remunerația sau unde era datorată remunerația la data încetării raportului de muncă, precum articolul 4 alineatul 1 litera d) din ASGG?

(¹) Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Gera (Germania) la 4 noiembrie 2019 – DS/Volkswagen AG**(Cauza C-808/19)**

(2020/C 45/19)

*Limba de procedură: germana***Instanța de trimitere**

Landgericht Gera

Părțile din procedura principală

Reclamantă: DS

Pârâtă: Volkswagen AG

Întrebările preliminare

1. Articolul 6 alineatul (1) și articolul 27 alineatul (1) din EG-FGV (¹), respectiv articolul 18 alineatul (1) și articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE (²) trebuie interpretate în sensul că producătorul își încalcă obligația de a elibera un certificat valabil în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din EG-FGV [respectiv obligația de a anexa un certificat de conformitate, astfel cum prevede articolul 18 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE] în cazul în care acesta a instalat pe vehicul un dispozitiv de manipulare interzis în sensul articolului 5 alineatul (2), al articolului 3 punctul 10 din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (³), iar introducerea pe piață a unui astfel de vehicul încalcă interdicția privind introducerea pe piață a unui autovehicul fără un certificat de conformitate valabil, prevăzută la articolul 27 alineatul (1) din EG-FGV [respectiv interdicția vânzării fără un certificat de conformitate valabil, astfel cum prevede articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE]?

În caz afirmativ:

- 1 a. Articolele 6 și 27 din EG-FGV, respectiv articolul 18 alineatul (1), articolul 26 alineatul (1) și articolul 46 din Directiva 2007/46/CE urmăresc, de asemenea, protecția clientului final, iar, în cazul revânzării pe piața bunurilor de ocazie, în special protecția cumpărătorului subsecvent al autovehiculului, inclusiv în ceea ce privește libertatea de a dispune și patrimoniul acestuia? Achiziționarea de către un cumpărător a unui autovehicul de ocazie care a fost introdus pe piață fără un certificat de conformitate valabil este unul dintre riscurile pentru a căror prevenire au fost adoptate aceste norme?

2. Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 urmărește de asemenea protecția clientului final, iar, în cazul revânzării pe piața bunurilor de ocazie, în special protecția cumpărătorului subsecvent al autovehiculului, inclusiv în ceea ce privește libertatea de a dispune și patrimoniul acestuia? Achiziționarea de către un cumpărător a unui autovehicul de ocazie pe care este instalat un dispozitiv de manipulare interzis este unul dintre riscurile pentru a căror prevenire a fost adoptată această normă?
3. Articolele 6 și 27 din EG-FGV, respectiv articolul 18 alineatul (1), articolul 26 alineatul (1) și articolul 46 din Directiva 2007/46/CE, precum și articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 trebuie interpretate în sensul că, în cazul încălcării acestor dispoziții, ar trebui ca, din prejudiciul suferit de clientul final, să se deducă integral sau parțial (eventual, în ce mod sau în ce cuantum), o compensație de utilizare pentru utilizarea efectivă a autovehiculului, dacă clientul final poate solicita și solicită, ca urmare a acestei încălcări, anularea contractului de cumpărare a autovehiculului? Interpretarea se modifică în vreun fel în cazul în care încălcarea presupune inducerea în eroare a autorităților de omologare și a clientului final cu privire la îndeplinirea tuturor condițiilor de omologare și la faptul că utilizarea autovehiculului în transportul rutier este admisibilă fără restricții, iar încălcarea și inducerea în eroare sunt efectuate în scopul reducerii costurilor și al maximizării profitului prin realizarea unui volum ridicat de vânzări, creând în același timp un avantaj concurențial pe seama clienților de bună-credință?

-
- (¹) EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (Regulamentul privind omologarea CE a autovehiculelor) din 3 februarie 2011 (BGBl. I, p. 126), astfel cum a fost modificat prin articolul 7 din Regulamentul din 23 martie 2017 (BGBl. I, p. 522).
- (²) Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru, JO 2007, L 263, p. 1).
- (³) Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor (JO 2007, L 171, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Gera (Germania) la 4 noiembrie 2019 – ER/Volkswagen AG

(Cauza C-809/19)

(2020/C 45/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Gera

Părțile din procedura principală

Reclamant: ER

Pârâtă: Volkswagen AG

Întrebările preliminare

- 1 Articolul 6 alineatul (1) și articolul 27 alineatul (1) din EG-FGV (¹), respectiv articolul 18 alineatul (1) și articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE (²) trebuie interpretate în sensul că producătorul își încalcă obligația de a elibera un certificat valabil în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din EG-FGV [respectiv obligația de a anexa un certificat de conformitate, astfel cum prevede articolul 18 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE] în cazul în care acesta a instalat pe vehicul un dispozitiv de manipulare interzis în sensul articolului 5 alineatul (2) și al articolului 3 punctul 10 din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 (³), iar introducerea pe piață a unui astfel de vehicul încalcă interdicția privind introducerea pe piață a unui autovehicul fără un certificat de conformitate valabil, prevăzută la articolul 27 alineatul (1) din EG-FGV [respectiv interdicția vânzării fără un certificat de conformitate valabil, astfel cum prevede articolul 26 alineatul (1) din Directiva 2007/46/CE]?

În caz afirmativ:

- 1 a. Articolele 6 și 27 din EG-FGV, respectiv articolul 18 alineatul (1), articolul 26 alineatul (1) și articolul 46 din Directiva 2007/46/CE urmăresc în mod direct de asemenea protecția clientului final, și anume de asemenea în ceea ce privește libertatea de a dispune și patrimoniul acestuia? Achiziționarea de către un client final a unui autovehicul care a fost introdus pe piață fără un certificat de conformitate valabil este unul dintre riscurile pentru a căror prevenire au fost adoptate aceste norme?

2. Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 urmărește în mod direct de asemenea protecția clientului final, și anume de asemenea în ceea ce privește libertatea de a dispune și patrimoniul acestuia? Achiziționarea de către un client final a unui autovehicul pe care este instalat un dispozitiv de manipulare interzis este unul dintre riscurile pentru a căror prevenire a fost adoptată această normă?
3. Articolele 6 și 27 din EG-FGV, respectiv articolul 18 alineatul (1), articolul 26 alineatul (1) și articolul 46 din Directiva 2007/46/CE și articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 trebuie interpretate în sensul că, în cazul încălcării acestor dispoziții, ar trebui ca, din prejudiciul suferit de clientul final, să se deducă integral sau parțial (eventual, în ce mod sau în ce quantum?), o compensație de utilizare pentru utilizarea efectivă a autovehiculului, dacă clientul final poate solicita și solicită, ca urmare a acestei încălcări, anularea contractului de cumpărare a autovehiculului? Interpretarea se modifică în vreun fel în cazul în care încălcarea presupune inducerea în eroare a autorităților de omologare și a clientului final cu privire la îndeplinirea tuturor condițiilor de omologare și la faptul că utilizarea autovehiculului în transportul rutier este admisibilă fără restricții, iar încălcarea și inducerea în eroare sunt efectuate în scopul reducerii costurilor și al maximizării profitului prin realizarea unui volum ridicat de vânzări, creând în același timp un avantaj concurențial pe seama clienților de bună-credință?

(¹) – EG-Fahrzeuggenehmigungsverordnung (Regulamentul privind omologarea CE a autovehiculelor) din 3 februarie 2011 (BGBl. I, p. 126), astfel cum a fost modificat prin articolul 7 din Regulamentul din 23 martie 2017 (BGBl. I, p. 522).

(²) – Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorșilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru) (JO 2007, L 263, p. 1).

(³) – Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor (JO 2007, L 171, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Hamburg (Germania) la 5 noiembrie 2019 – QF/Germanwings GmbH

(Cauza C-816/19)

(2020/C 45/21)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Hamburg

Părțile din procedura principală

Reclamantă: QF

Pârâtă: Germanwings GmbH

Întrebarea preliminară

Greva personalului propriu al unui operator de transport aerian, organizată de sindicate, reprezintă o „împrejurare excepțională” în sensul articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 (¹)?

(¹) Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218, rectificare în JO 2016, L 94, p. 17).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Audiencia Provincial de Pontevedra (Spania) la 13 noiembrie 2019 – D.A.T.A. și alții/Ryanair D.A.C.**(Cauza C-827/19)**

(2020/C 45/22)

*Limba de procedură: spaniola***Instanța de trimitere**

Audiencia Provincial de Pontevedra

Părțile din procedura principală

Apelanți: D.A.T.A., L.F.A., A.M.A.G., L.F.A., J.G.C., S.C.C., A.C.V., A.A.G., A.C.A., L.C.A., N.P.B. și P.C.A.

Intimată: Ryanair D.A.C.

Întrebările preliminare

- 1) Exercițarea dreptului la grevă de către personalul angajat de un operator de transport aerian, grevă care a fost declarată de un sindicat în vederea îmbunătățirii condițiilor de muncă – atunci când nu este determinată de o decizie prealabilă a angajatorului, ci de revendic[ările] lucrătorilor – poate fi considerată drept „împrejurare excepțională” în sensul articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/20[0]4 ⁽¹⁾ sau, dimpotrivă, este vorba despre o împrejurare inerentă exercitării activității operatorului de transport aerian?
- 2) Operatorul de transport aerian, în împrejurări precum cele din litigiul dedus judecății, este obligat să adopte vreo măsură admisibilă din punct de vedere legal – precum, de exemplu, să faciliteze zboruri cu alte companii aeriene neafectate de grevă –, inclusiv în cazul în care exercitarea dreptului la grevă i s-a adus la cunoștință în termenul prevăzut de lege?
- 3) Este relevant, pentru a considera o grevă a personalului de cabină al companiei aeriene drept „împrejurare excepțională” în sensul articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/20[0]4, modul în care se renunță la grevă, în special atunci când aceasta încetează ca urmare a unor concesi reciprocă ale părților aflate în conflict?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218, rectificare în JO 2016, L 94, p. 17).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Madrid (Spania) la 20 noiembrie 2019 – BT/Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)**(Cauza C-841/19)**

(2020/C 45/23)

*Limba de procedură: spaniola***Instanța de trimitere**

Juzgado de lo Social de Madrid

Părțile din procedura principală

Reclamant: BT

Pârâtă: Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Întrebarea preliminară

Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 79/7/CE ⁽¹⁾ și articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2006/54/CE ⁽²⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții a [unui] stat membru [...], precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia, în ceea ce privește cuantumul pe care FOGASA ⁽³⁾ îl datorează lucrătorului pe fracțiune de normă, salariul de bază al lucrătorului, care este redus ca urmare a naturii muncii pe fracțiune de normă, este redusă din nou la calcularea răspunderii care revine FOGASA în temeiul articolului 33 din [Statutul lucrătorilor], prin faptul că se aplică încă o dată fracțiunea de normă, prin comparație cu un lucrător cu normă întreagă comparabil, în condițiile în care această dispoziție le dezavantajează în special pe lucrătoare în raport cu lucrătorii de sex masculin?

(¹) Directiva 79/7/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1978 privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale (JO 1979, L 6, p. 24, Ediție specială, 05/vol.1, p. 192).

(²) Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă) (JO 2006, L 204, p. 23, Ediție specială, 05/vol.1, p. 192).

(³) Fondo de Garantía Salarial (Fondul de Garantare Salarială).

Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2019 – Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-842/19)

(2020/C 45/24)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: W. Roels, A. Armenia, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

Comisia solicită Curții:

- constatarea faptului că, prin aceea că nu a respectat toate măsurile pe care le implică executarea Hotărârii din 12 aprilie 2018 pronunțate în cauza C-110/17, Comisia/Belgia, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE;
- obligarea Regatului Belgiei la plata unei penalități cu titlu cominatoriu 22 076,55 euro pe zi de întârziere în executarea hotărârii pronunțate în cauza C-110/17 precitată, începând din ziua pronunțării hotărârii în prezenta cauză și până la data executării hotărârii pronunțate în cauza C-110/17 precitată, care să fie plătită într-un cont care va fi indicat de Comisie;
- obligarea Regatului Belgiei fie la plata unei sume forfetare minime de 2 029 000 EUR, fie, în cazul în care valoarea sumei forfetare minime precitate ar fi depășit, a unei sume forfetare zilnice de 4 905,90 euro începând de la data pronunțării hotărârii în cauza C-110/17 precitată și până la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză ori până la data executării hotărârii pronunțate în cauza C-110/17 precitată, în cazul în care aceasta intervine mai devreme, care să fie plătită într-un cont care va fi indicat de Comisie;
- obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul acțiunii formulate, Comisia reproșează Regatului Belgiei faptul că nu a luat măsurile pe care le implică executarea hotărârii pronunțate de Curte la 12 aprilie 2018.

Recurs introdus la 28 noiembrie 2019 de Republica Bolivariană a Venezuelei împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a patra extinsă) din 20 septembrie 2019 în cauza T-65/18, Venezuela/Consiliul**(Cauza C-872/19 P)**

(2020/C 45/25)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Recurentă: Republica Bolivariană a Venezuelei (reprezentanți: L. Giuliano și F. Di Gianni, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate în măsura în care prin aceasta a fost respins ca inadmisibilă acțiunea;
- declararea admisibilității recursului și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru a se pronunța pe fondul cauzei; și
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul prezentei cauze, precum și al procedurii din fața Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă un motiv unic, împărțit în trei aspecte.

Tribunalul a interpretat în mod eronat criteriul afectării directe prevăzut la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE în lumina Hotărârii Almaz-Antey:

1. Tribunalul a aplicat un test eronat pentru a evalua dacă dispozițiile atacate privesc în mod direct Republica Bolivariană Venezuela ⁽¹⁾.
2. Tribunalul a săvârșit o eroare de drept întrucât a ignorat anumite împrejurări esențiale când a aplicat criteriul afectării directe astfel cum reiese din Hotărârea Almaz-Antey.
3. Tribunalul nu a luat în considerare efectele concrete ale dispozițiilor atacate asupra Republicii Bolivariene Venezuela.

⁽¹⁾ Decizia (PESC) 2017/2074 a Consiliului din 13 noiembrie 2017 privind măsuri restrictive având în vedere situația din Venezuela (JO 2017, L 295, p. 60).

**Recurs introdus la 28 noiembrie 2019 de Aeris Invest Sàrl împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a opta)
din 10 octombrie 2019 în cauza T-599/18, Aeris Invest/CRU**

(Cauza C-874/19 P)

(2020/C 45/26)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Aeris Invest Sàrl (reprezentanți: R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comitetul unic de rezoluție (CRU)

Concluzii

Recurenta solicită Curții:

- anularea ordonanței pronunțate de Tribunal la 10 octombrie 2019, Aeris Invest/CRU, T-599/18, EU:T:2019:740, în măsura în care decide că acțiunea este inadmisibilă;
- trimiterea cauzei la Tribunal pentru a statua, fiind obligat de aspectele de drept stabilite prin decizia Curții, în conformitate cu concluziile acestei părți în primă instanță; și
- soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul primului său motiv, recurenta susține că ordonanța atacată încalcă articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2010, L 331, p. 12) și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”). Potrivit recurente, actul atacat în fața Tribunalului are efecte juridice obligatorii în măsura în care evaluarea definitivă face parte integrantă din decizia de rezoluție.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta consideră că ordonanța atacată încalcă articolul 17 din cartă. Interpretarea articolului 20 din Regulamentul 806/2014 efectuată în ordonanța atacată este incompatibilă cu dreptul de proprietate, în măsura în care permite o ingerință în dreptul de proprietate al acestei părți fără nicio compensație.

Potrivit celui de al treilea motiv de recurs, ordonanța atacată încalcă articolul 20 alineatul (11) litera (b) din Regulamentul 806/2014. După adoptarea deciziei de rezoluție și deprecierea acțiunilor, foștii acționari ai Banco Popular au devenit creditori ai entității. Astfel, articolul 20 alineatul (11) litera (b) din Regulamentul 806/2014 se aplică foștilor acționari, în măsura în care această dispoziție prevede obligația de a decide cu privire la „reajustarea creanțelor” în lumina evaluării definitive.

În sfârșit prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenta consideră că ordonanța atacată încalcă articolul 20 alineatele (11) și (14) din Regulamentul 806/2014, precum și articolul 41 din cartă, neținând seama de faptul că actul atacat are efecte juridice obligatorii în privința acestei părți, în măsura în care împiedică AERIS să aibă acces la informații recente și complete cu privire la situația contabilă a unei entități în cadrul căreia AERIS avea o participație de 3,45%.

Recurs introdus la 3 decembrie 2019 de HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 24 septembrie 2019 în cauza T-105/17, HSBC Holdings plc și alții/Comisia

(Cauza C-883/19 P)

(2020/C 45/27)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: HSBC Holdings plc, HSBC Bank plc, HSBC France (reprezentanți: K. Bacon QC, D. Bailey, barristers, M. Simpson, solicitor, C. Angeli, avocate, M. Giner, avocate)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurentelor

Recurentele solicită Curții:

- anularea punctului 2 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 24 septembrie 2019 în cauza T- 105/17, HSBC Holdings plc și alții/Comisia Europeană;
- anularea articolului 1 litera (b) din Decizia C(2016) 8530 final a Comisei din 7 decembrie 2016 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE [cauza AT.39914 – Instrumente financiare derivate pe rata dobânzii în euro (EIRD)] ⁽¹⁾; în mod alternativ, anularea articolului 1 litera (b), în măsura în care se referă la participarea HSBC la o încălcare unică și continuă după 19 martie 2007, și
- obligarea Comisiei la plata către HSBC a costurilor aferente cauzei T-105/17 și prezentului recurs.

Motivele și principalele argumente

Primul motiv: Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în ceea ce privește efectele încălcării de către Comisie a normelor fundamentale de procedură, și anume dreptul HSBC la principiile prezumției de nevinovăție, bunei administrări și dreptului la apărare.

Al doilea motiv: Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin aplicarea eronată a articolului 101 alineatul (1) TFUE în calificarea obiectului manipulării din 19 martie 2007 și/sau prin denaturarea elementelor de probă relevante.

Al treilea motiv: Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că cele două discuții erau încălcări prin obiect ale articolului 101 alineatul (1) TFUE. În special, Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a statuat că natura favorabilă concurenței a acestor discuții ar putea fi luată în considerare numai în temeiul articolului 101 alineatul (1) TFUE fie în contextul restricțiilor accesorii unei operațiuni principale, fie al unei evaluări în temeiul articolului 101 alineatul (3) TFUE.

Al patrulea motiv: concluziile Tribunalului referitoare la discuțiile din 12 și 16 februarie 2007 au denaturat vădit elementele de probă în fața Curții.

Al cincilea motiv: concluzia Tribunalului potrivit căreia încălcarea unică și continuă care este identificată în hotărârea sa urmărea un obiectiv unic este viciată de două erori de drept: (i) o denaturare vădită a faptelor și a elementelor de probă în ceea ce privește discuția din 27 martie 2007; și (ii) o eroare de drept în ceea ce privește concluzia că cele două discuții referitoare la prețurile medii urmăreau obiectivul unic identificat de Tribunal.

Al șaselea motiv: susținând că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat că HSBC a participat la o încălcare unică și continuă, care includea un comportament care nu era identificat ca un comportament ilegal de HSBC în cadrul deciziei.

⁽¹⁾ – JO 2019, C 130, p. 4.

Recurs introdus la 4 decembrie 2019 de Fiat Chrysler Finance Europe împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea extinsă) din 24 septembrie 2019 în cauza T-755/15 și 759/15, Luxembourg și Fiat Chrysler Finance Europe/Comisia

(Cauza C-885/19 P)

(2020/C 45/28)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Fiat Chrysler Finance Europe (reprezentanți: J. Rodriguez, avocat, N. de Boynes, avocat, M. Engel, Rechtsanwalt, G. Maisto, avocat)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Irlanda

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea extinsă) din 24 septembrie 2019, în cauzele conexe T-755/15 și T-759/15;
- anularea Deciziei atacate a Comisiei din 21 octombrie 2015 ⁽¹⁾ în temeiul articolului 263 alineatul (4) TFUE sau, cu titlu subsidiar, în cazul și în măsura în care Curtea nu va fi în măsură să pronunțe o hotărâre definitivă, trimiterea cauzei spre judecată Tribunalului și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Fiat Chrysler Finance Europe în temeiul articolului 138 alineatul (1) și al articolului 184 alineatele (1) și (2) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție și la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Fiat Chrysler Finance Europe în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

Primul motiv: analiza Tribunalului cu privire la aspectul dacă Fiat Chrysler Finance Europe a obținut un avantaj în urma acordurilor de preț în avans (denumite în continuare „APA”) încalcă articolul 107 TFUE întrucât (i) Tribunalul a aplicat în mod greșit criteriul juridic privind stabilirea aspectului dacă APA a validat o metodologie care a depășit marja de apreciere aplicabilă și (ii) Tribunalul nu a definit în mod corespunzător întreprinderea în cauză care a beneficiat de APA.

Al doilea motiv: analiza Tribunalului cu privire la temeiul legal al principiului concurenței depline utilizat de Comisie este neadecvat și contradictoriu și încalcă principiul general privind furnizarea unei motivări adecvate și coerente.

Al treilea motiv: Tribunalul a încălcat principiul fundamental al securității juridice prin faptul că (i) a validat principiul concurenței depline definit incorect de Comisie fără a verifica întinderea și conținutul acestuia și (ii) a susținut aplicarea prezumției de selectivitate a APA.

⁽¹⁾ – Decizia (UE) 2016/2326 a Comisiei din 21 octombrie 2015 privind ajutorul de stat SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) pus în aplicare de Luxemburg în favoarea Fiat (JO 2016, L 351, p. 1), [notificată cu numărul C(2015) 7152] (JO 2016, L 351, p. 1).

Recurs introdus la 4 decembrie 2019 de GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 24 septembrie 2019 în cauza T-586/14 RENV, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Comisia

(Cauza C-888/19 P)

(2020/C 45/29)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (reprezentant: R. MacLean, solicitor)

Celelalte părți din procedură: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, Comisia Europeană

Concluziile

Recurenta solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- respingerea ca nefondat a celui de-al doilea aspect al primului motiv al acțiunii în primă instanță, astfel cum a fost reformulat în hotărârea atacată;
- pronunțarea pe fond cu privire la cel de-al doilea aspect al primului motiv al acțiunii în primă instanță, astfel cum a fost reformulat în hotărârea atacată;
- trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru a se pronunța cu privire la celelalte motive referitoare la încălcări ale dreptului invocate de reclamantă; și
- obligarea reclamantei din primă instanță la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurentă în cadrul prezentei proceduri, precum și la plata cheltuielilor de judecată aferente efectuate în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că hotărârea atacată trebuie să fie anulată în temeiul a trei motive diferite de recurs.

Primul motiv, întemeiat pe faptul că Tribunalul a comis o eroare de drept în hotărârea atacată în interpretarea și în aplicarea noțiunilor corelate „denaturare importantă” și „situație financiară”, prevăzute la articolul 2 alineatul (7) litera (c) a treia liniuță din Regulamentul anti-dumping de bază ⁽¹⁾ și în răsturnarea subsecventă a sarcinii probei privind statutul de întreprindere care își desfășoară activitatea în condițiile unei economii de piață (TEP), de la reclamantă către Comisie.

Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Tribunalul nu a respectat limitele marjei de apreciere de care dispune Comisia în analiza cererilor de aplicare a TEP și a înlocuit aprecierea Comisiei referitoare la situația producătorilor exportatori cu propria sa apreciere.

Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că recurenta solicită anularea punctului 1 din dispozitivul hotărârii atacate întrucât prin această constatare Tribunalul a statuat *ultra petita*.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1 225/2009 din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 2009, L 343, p. 51).

**Recurs introdus la 4 decembrie 2019 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea)
din 24 septembrie 2019 în cauza T-500/17, Hubei Xinyegang Special Tube/Comisia**

(Cauza C-891/19 P)

(2020/C 45/30)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Maxian Rusche și N. Kuplewatzky, agenți)

Celelalte părți din procedură: Hubei Xinyegang Special Tube Co. Ltd, ArcelorMittal Tubular Products Roman SA, Válcovny trub Chomutov a.s., Vallourec Deutschland GmbH

Concluziile recurente

Recurenta solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- respingerea primului și a celui de al doilea motiv al acțiunii formulate în primă instanță ca nefondate;
- trimiterea cauzei spre judecare la Tribunal în ceea ce privește al treilea și al patrulea motiv al acțiunii formulate în primă instanță;
- soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente procedurii din primă instanță și din recurs prin hotărârea definitivă a Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

Comisia invocă șase motive de recurs.

În primul rând, există mai multe erori de drept la punctele 59-67 din hotărâre. În special, Tribunalul a aplicat în mod eronat articolul 1 alineatul (2), articolul 1 alineatul (4), articolul 3 alineatul (2), articolul 3 alineatul (3), articolul 3 alineatul (8) și articolul 4 din regulamentul de bază ⁽¹⁾ atunci când a interpretat ultimele două dispoziții ca impunând Comisiei să ia în considerare segmentarea pieței produsului în cauză în cadrul analizării de către aceasta a efectelor asupra prețurilor. Cu toate acestea, articolul 3 alineatele (2) și (3) din regulamentul de bază prevede o comparație la nivelul produsului similar, astfel cum este acesta definit la articolul 1 alineatul (4) din regulamentul de bază, iar nu tipul de evaluare detaliată impus de Tribunal la nivelul segmentelor de piață. Precedentele judiciare invocate de Tribunal nu susțin opinia Tribunalului, iar Tribunalul denaturează faptele pe care se întemeiază acestea și faptele care stau la baza regulamentului atacat ⁽²⁾. În sfârșit și în orice caz, nu există aspecte specifice care ar justifica o analiză pe segment de piață.

În al doilea rând, la punctele 59-67 din hotărâre, Tribunalul a interpretat în mod eronat regulamentul atacat sau a denaturat situația de fapt în ceea ce privește utilizarea numerelor de control al produsului (NCP) în analiza efectelor asupra prețurilor efectuată de Comisie. Utilizarea NCP înglobează anumite caracteristici precum segmentarea pieței (și numeroși alți factori), astfel încât orice analiză a efectelor asupra prețurilor bazată pe o asemenea structură a NCP ține seama în mod natural de acești factori. Prin urmare, o analiză suplimentară pe segmente a efectelor asupra prețurilor nu era necesară.

În al treilea rând, la punctele 77-79 din hotărâre, Tribunalul a săvârșit o eroare în interpretarea articolului 296 TFUE și a denaturat elementele de probă referitoare la analiza bazată pe segmente de piață în cursul anchetei și în regulamentul atacat.

În al patrulea rând, la punctele 68-76 din hotărâre, Tribunalul interpretează în mod eronat articolul 3 alineatele (2) și (3) din regulamentul de bază, care impune doar stabilirea efectelor importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei Uniunii. Contrar aprecierilor Tribunalului, efectul vânzărilor tipurilor de produse care nu sunt exportate de producătorii-exportatori incluși în eșantion este irelevant.

În al cincilea rând, punctele 67-76 din hotărâre nu țin seama de efectele articolului 17 din regulamentul de bază, care se referă la eșantionare, și îl privează de efectul său util. Constatarea din cuprinsul acestor puncte neglijează faptul că efectul inerent al eșantionării este analiza de către Comisie doar a importurilor producătorilor-exportatori chinezi incluși în eșantion. Prin urmare, în mod legitim pot exista vânzări care nu sunt reținute din cauza utilizării eșantionării. Totuși, acest efect secundar nu aduce atingere legitimității analizei efectelor asupra prețurilor efectuate pe baza unui eșantion reprezentativ selectat în conformitate cu articolul 17 din regulamentul de bază.

În al șaselea rând, la punctele 34, 35 și 45 din hotărâre, Tribunalul a recalificat primul și cel de al doilea motiv invocate și astfel s-a pronunțat *ultra petita*. De asemenea, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, definind în mod eronat întinderea controlului jurisdicțional aplicabil primului și celui de al doilea motiv invocate. Chiar dacă nivelul de control stabilit de Tribunal ar exista, *quod non*, acesta a calificat în mod eronat sau chiar a denaturat faptele care stau la baza analizei efectuate de Comisie.

(¹) – Regulamentul (UE) 2016/1036 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Uniunii Europene (JO 2016, L 176, p. 21).

(²) – Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/804 al Comisiei din 11 mai 2017 de instituire a unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de anumite țevi și tuburi fără sudură din fier (cu excepția fontei) sau din oțel (cu excepția celui inoxidabil), cu secțiune transversală circulară, cu un diametru exterior mai mare de 406,4 mm, originare din Republica Populară Chineză (JO 2017, L 121, p. 3).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Vrhovni sud (Croația) la 5 decembrie 2019 – Federația Rusă

(Cauza C-897/19)

(2020/C 45/31)

Limba de procedură: croata

Instanța de trimitere

Vrhovni sud

Părțile din procedura principală

I. N.

Federația Rusă

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 18 TFUE trebuie interpretat în sensul că un stat membru al Uniunii Europene care se pronunță cu privire la extrădarea către un stat terț a unui resortisant al unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, dar care este membru al spațiului Schengen, are obligația să informeze cu privire la cererea de extrădare statul membru al spațiului Schengen a cărui cetățenie o are această persoană?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, iar statul membru al spațiului Schengen a solicitat predarea acestei persoane în vederea desfășurării unei proceduri pentru care se solicită extrădarea, această persoană trebuie să fie predată statului respectiv în conformitate cu Acordul dintre Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia?

Ordonanța președintelui Curții din 21 octombrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Justice de paix du troisième canton de Charleroi - Belgia) – IZ/Ryanair DAC

(Cauza C-735/18) ⁽¹⁾

(2020/C 45/32)

Limba de procedură: franceza

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 44, 4.2.2019.

Ordonanța președintelui Curții din 18 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal administratif de Paris - Franța) – XS/Recteur de l'académie de Paris

(Cauza C-281/19) ⁽¹⁾

(2020/C 45/33)

Limba de procedură: franceza

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 187, 3.6.2019.

Ordonanța președintelui Curții din 26 noiembrie 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal d'instance de Nice - Franța) – VT, WU/easyJet Airline Co. Ltd

(Cauza C-395/19) ⁽¹⁾

(2020/C 45/34)

Limba de procedură: franceza

Președintele Curții a dispus radierea cauzei.

⁽¹⁾ JO C 246, 22.7.2019.

TRIBUNALUL

Acțiune introdusă la 1 noiembrie 2019 – John Wood Group și alții/Comisia

(Cauza T-749/19)

(2020/C 45/35)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: John Wood Group plc (Aberdeen, Regatul Unit), WGPSN (Holdings) Ltd (Aberdeen), Wood Group Investments Ltd (Aberdeen) și Amec Foster Wheeler Ltd (Knutsford, Regatul Unit) (reprezentanți: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, M. Peristeraki, avocat, și K. Desai, solicitor)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- constatarea faptului că nu a existat niciun ajutor de stat ilegal, anularea articolului 1 din Decizia Comisiei C(2019) 2526 din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC, în măsura în care acesta constată că a existat un ajutor de stat ilegal, și anularea obligației Regatului Unit de a recupera pretinsul ajutor de stat ilegal primit de reclamante în acest context (articolele 2 și 3 din decizia atacată);
- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2 și 3 din decizia atacată, în măsura în care acestea impun Regatului Unit să recupereze de la reclamante pretinsul ajutor de stat, și
- în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor efectuate de reclamante în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă nouă motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează greșit contextul, scopul și funcționarea normelor Regatului Unit privind societățile străine controlate (SSC), în ceea ce privește tratamentul profiturilor financiare necomerciale. Concluziile Comisiei din decizia atacată se bazează pe erori vădite cumulative. În special, Comisia a săvârșit erori vădite în interpretarea sistemului fiscal general din Regatul Unit, în interpretarea scopurilor sistemului SSC, în ceea ce privește domeniul de aplicare specific al exonerării referitoare la finanțarea grupurilor și în definirea relațiilor de creditare eligibile.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează în mod eronat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor ca fiind o scutire fiscală și, prin urmare, un avantaj. În legătură cu profiturile financiare necomerciale, exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor reprezintă o dispoziție privind impozitarea și o parte a definiției limitelor normelor privind SSC, iar nu un avantaj selectiv. Comisia nu a oferit o analiză cantitativă care să arate că aceasta reprezintă un avantaj și, în absența unor dovezi convingătoare în sensul că măsura în cauză conduce la un avantaj, decizia atacată nu poate fi menținută.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a identificat în mod eronat sistemul de referință pentru evaluarea efectelor normelor privind SSC și a identificat în mod eronat normele privind SSC ca un set de norme distinct de sistemul general privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit. Comisia nu a înțeles în mod corect obiectivul normelor privind SSC și nu a luat în considerare marja de apreciere a Regatului Unit.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite în analiza sa privind ajutorul de stat și a aplicat criteriile eronate atunci când a examinat problema comparabilității. Comisia nu a recunoscut nivelul diferit de risc pentru baza de impozitare din Regatul Unit aferent împrumuturilor acordate unei entități din grup care este impozabilă în Regatul Unit și împrumuturilor acordate unei entități din grup care nu este impozabilă în Regatul Unit și a concluzionat în mod irațional că împrumuturile intragrup sunt comparabile cu împrumuturile acordate terților.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că, chiar presupunând că măsurile SSC în cauză constituiau, la prima vedere, ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, decizia atacată a concluzionat în mod eronat că nu exista o justificare aplicabilă pentru a susține compatibilitatea măsurilor în cauză cu normele Uniunii privind ajutoarele de stat. În plus, decizia atacată este irațională și inconsecventă prin faptul că Comisia a acceptat în mod corect că partea 9A capitolul 9 din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] se justifică în cazurile în care singurul motiv pentru aplicarea unei taxe SSC în temeiul ipotezei contrafactuale prevăzute în respectivul capitol 5 ar fi criteriul referitor la „capitalul care are legătură cu Regatul Unit”, pentru motivul că acest criteriu poate fi excesiv de dificil de utilizat în practică, dar totodată, fără furnizarea unei justificări adecvate, Comisia susține că respectivul capitol 9 nu se justifică niciodată în cazurile în care criteriul privind funcțiile de conducere semnificative ar determina aplicarea unei taxe SSC în temeiul capitolului 5 menționat. În realitate, criteriul privind funcțiile de conducere semnificative este excesiv de dificil de aplicat în practică, astfel încât Comisia ar fi trebuit să considere respectivul capitol 9 justificat și în contextul acestui criteriu și, astfel, ar fi trebuit să concluzioneze că nu există niciun ajutor de stat.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că, în cazul în care decizia atacată este confirmată, aplicarea acesteia prin recuperarea pretinsului ajutor de stat de la reclamante va încălca principii fundamentale ale dreptului Uniunii, inclusiv libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor, subliniind că, în cazul reclamantelor, SSC în cauză sunt situate în alte state membre.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că ordinul de recuperare care rezultă din decizia atacată este nefondat și contrar principiilor fundamentale ale Uniunii.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a motivat în mod corespunzător elemente esențiale ale deciziei atacate, precum concluzia potrivit căreia taxa SSC prevăzută în capitolul 5 menționat ar putea fi aplicată utilizând criteriul privind funcțiile de conducere semnificative fără dificultăți sau fără a reprezenta o sarcină disproporționată.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată încalcă și principiul bunei administrări, potrivit căruia Comisia asigură transparență și previzibilitate în procedurile sale administrative și adoptă decizii într-un interval de timp rezonabil. Nu este rezonabil să dureze peste patru ani ca Comisia să ia decizia de deschidere a procedurii de investigare în prezenta cauză și ca ea să adopte o decizie la peste șase ani de la intrarea în vigoare a măsurii contestate.

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Rio Tinto European Holdings și alții/Comisia

(Cauza T-762/19)

(2020/C 45/36)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Rio Tinto European Holdings Ltd (Londra, Regatul Unit), Rio Tinto International Holdings Ltd (Londra) și Rio Tinto Simfer UK Ltd (Londra) (reprezentanți: N. Niejahr și B. Hoorelbeke, avocați, A. Stratakis și P. O’Gara, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1), în măsura în care aceasta consideră că pretinsa măsura de ajutor constituie ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE și dispune recuperarea acestuia, majorat cu dobânzi, inclusiv de la reclamante;
- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2-4 din decizia atacată, în măsura în care aceasta dispune recuperarea ajutorului incompatibil, majorat cu dobânzi, inclusiv de la reclamante;
- obligarea Comisiei să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de reclamante în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă cinci motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE atunci când a statuat că pretinsa măsură de ajutor conferă un avantaj selectiv:
 - a) societăților care utilizează exonerarea de 75 % pentru relațiile de creditare eligibile cu risc scăzut, întrucât Comisia:
 - a identificat în mod eronat regimul Regatului Unit privind SSC ca fiind sistemul de referință;
 - a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că exonerarea de 75 % constituie o derogare de la sistemul de impozitare de referință, pe baza următoarelor aspecte:
 - (i) constatarea unei derogări se bazează în mod eronat pe tehnica de reglementare;
 - (ii) criteriul privind funcțiile de conducere semnificative nu este criteriul central pentru regimul Regatului Unit privind SSC și
 - (iii) relațiile de creditare eligibile și neeligibile nu se află în aceeași situație de drept și de fapt și, în orice caz, a săvârșit o eroare de drept aplicând prin analogie sau invocând în mod nejustificat prevederile Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (¹);
 - a săvârșit erori de drept și de fapt atunci când a concluzionat că exonerarea de 75 % nu este justificată de caracterul sau de structura generală a sistemului de impozitare în același mod ca exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care se aplică profiturilor financiare necomerciale care intră sub incidența articolului 371 EC din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010];
 - b) societăților care utilizează exonerarea privind dobânda echivalentă, întrucât Comisia:
 - a identificat în mod eronat normele din Regatul Unit privind SSC ca fiind sistemul de referință;
 - a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că exonerarea privind dobânda echivalentă constituie o derogare de la sistemul de impozitare de referință, pe baza următoarelor aspecte:
 - (i) constatarea unei derogări se bazează în mod eronat pe tehnica de reglementare, iar criteriul privind funcțiile de conducere semnificative nu este criteriul central pentru normele Regatului Unit privind SSC;
 - (ii) contribuabilii care se califică pentru exonerarea privind dobânda echivalentă nu se află în aceeași situație de drept și de fapt precum contribuabilii care nu se califică în acest sens;
 - a săvârșit erori de fapt și de drept atunci când a concluzionat că exonerarea privind dobânda echivalentă nu este justificată de caracterul sau de structura generală a sistemului de impozitare.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE prin faptul că nu a demonstrat că pretinsa măsură de ajutor era susceptibilă să afecteze schimburile comerciale între statele membre și amenința să denatureze concurența.

3. Al treilea motiv, întemeiat, cu titlu subsidiar, pe faptul că Comisia a încălcat articolul 49 TFUE atunci când a calificat pretinsa măsură de ajutor drept ajutor de stat incompatibil care nu încalcă libertatea de stabilire garantată de articolul 49 TFUE.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat principiul fundamental al egalității de tratament/nediscriminării prin:
 - tratarea profiturilor financiare necomerciale provenite din credite eligibile în același mod precum profiturile financiare necomerciale provenite din credite neeligibile și
 - tratarea exonerării referitoare la finanțarea grupurilor în mod diferit, după cum profiturile financiare necomerciale intră sau nu sub incidența articolelor 371EB sau 371EC din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010.
5. Al cincilea motiv, întemeiat, cu titlu subsidiar, pe faptul că, chiar dacă pretinsa măsură de ajutor intră sub incidența articolului 107 alineatul (1) TFUE, Comisia a încălcat articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului ⁽¹⁾, prin dispunerea recuperării sumelor pretinsului ajutor incompatibil de la beneficiarii pretensei măsuri de ajutor, întrucât această recuperare încalcă principii generale de drept al Uniunii, și anume principiul încrederii legitime și al securității juridice.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Ultra Electronics Holdings și alții/Comisia

(Cauza T-763/19)

(2020/C 45/37)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Ultra Electronics Holdings plc (Londra, Regatul Unit), DF Group Ltd (Londra) și Ultra Electronics Swiss Holdings Company Ltd (Londra) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE sau libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamantele invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Keller Holdings/Comisia**(Cauza T-764/19)**

(2020/C 45/38)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Keller Holdings Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea încorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.

7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Genus Investments/Comisia

(Cauza T-765/19)

(2020/C 45/39)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Genus Investments Ltd (Basingstoke, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.

10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

(¹) Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

(²) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Just Eat Holding/Comisia

(Cauza T-766/19)

(2020/C 45/40)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Just Eat Holding Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încălcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE sau libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoeli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Markit Group/Comisia**(Cauza T-767/19)**

(2020/C 45/41)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Markit Group Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (!) la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internă și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.

9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.
- În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.
11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Elementis/Comisia

(Cauza T-768/19)

(2020/C 45/42)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Elementis Holdings Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încălcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

(¹) Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

(²) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Informa și alții/Comisia

(Cauza T-769/19)

(2020/C 45/43)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Informa plc (Londra, Regatul Unit), Maypond Ltd (Dublin, Irlanda), Tanahol Ltd (Dublin) și Colonygrove Ltd (Londra) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încălcă libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și/sau libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea încorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamantele invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – Merlin UK Finco 1 și alții/Comisia**(Cauza T-770/19)**

(2020/C 45/44)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamante: Merlin UK Finco 1 Ltd (Poole, Regatul Unit), Merlin UK Finco 2 Ltd (Poole), Charcoal Newco 1 Ltd (Poole) și Charcoal Newco 1A Ltd (Poole) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE sau libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.

9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamantele invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ – Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ – Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2019 – Experian Finance 2012/Comisia

(Cauza T-771/19)

(2020/C 45/45)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Experian Finance 2012 Ltd (Nottingham, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că măsura atacată a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (!) la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 (?), precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371ID din Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

- (¹) Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).
- (²) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2019 – William Grant & Sons și William Grant & Sons Investments/Comisia

(Cauza T-772/19)

(2020/C 45/46)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: William Grant & Sons Holdings Ltd (Dufftown, Regatul Unit) și William Grant & Sons Investments Ltd (Dufftown) (reprezentanți: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, M. Peristeraki, avocat, și K. Desai, solicitor)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- constatarea faptului că nu a existat niciun ajutor de stat ilegal, anularea articolului 1 din Decizia C(2019) 2526 final din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC, în măsura în care acesta constată că a existat un ajutor de stat ilegal, și anularea obligației Regatului Unit de a recupera pretinsul ajutor de stat ilegal primit de reclamante în acest context (articolele 2 și 3 din decizia atacată);
- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2 și 3 din decizia atacată, în măsura în care acestea impun Regatului Unit să recupereze pretinsul ajutor de stat, și
- în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor efectuate de reclamante în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă nouă motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează greșit contextul, scopul și funcționarea normelor Regatului Unit privind societățile străine controlate (SSC), în ceea ce privește tratamentul profiturilor financiare necomerciale. Concluziile Comisiei din decizia atacată se bazează pe erori vădite cumulative. În special, Comisia a săvârșit erori vădite în interpretarea sistemului fiscal general din Regatul Unit, în interpretarea scopurilor sistemului SSC, în ceea ce privește domeniul de aplicare specific al exonerării referitoare la finanțarea grupurilor și în definirea relațiilor de creditare eligibile.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează în mod eronat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor ca fiind o scutire fiscală și, prin urmare, un avantaj. În legătură cu profiturile financiare necomerciale, exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor reprezintă o dispoziție privind impozitarea și o parte a definiției limitelor normelor privind SSC,

iar nu un avantaj selectiv. Comisia nu a oferit o analiză cantitativă care să arate că aceasta reprezintă un avantaj și, în absența unor dovezi convingătoare în sensul că măsura în cauză conduce la un avantaj, decizia atacată nu poate fi menținută.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a identificat în mod eronat sistemul de referință pentru evaluarea efectelor normelor privind SSC și a identificat în mod eronat normele privind SSC ca un set de norme distinct de sistemul general privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit. Comisia nu a înțeles în mod corect obiectivul normelor privind SSC și nu a luat în considerare marja de apreciere a Regatului Unit.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite în analiza sa privind ajutorul de stat și a aplicat criterii eronate atunci când a examinat problema comparabilității. Comisia nu a recunoscut nivelul diferit de risc pentru baza de impozitare din Regatul Unit aferent împrumuturilor acordate unei entități din grup care este impozabilă în Regatul Unit și împrumuturilor acordate unei entități din grup care nu este impozabilă în Regatul Unit și a concluzionat în mod irațional că împrumuturile intragrup sunt comparabile cu împrumuturile acordate terților.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că, chiar presupunând că măsurile SSC în cauză constituiau, la prima vedere, ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, decizia atacată a concluzionat în mod eronat că nu exista o justificare aplicabilă pentru a susține compatibilitatea măsurilor în cauză cu normele Uniunii privind ajutoarele de stat. În plus, decizia atacată este irațională și inconsecventă prin faptul că Comisia a acceptat în mod corect că partea 9A capitolul 9 din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] se justifică în cazurile în care singurul motiv pentru aplicarea unei taxe SSC în temeiul ipotezei contrafactice prevăzute în respectiva parte 9A capitolul 5 ar fi criteriul referitor la „capitalul care are legătură cu Regatul Unit”, pentru motivul că acest criteriu poate fi excesiv de dificil de utilizat în practică, dar totodată, fără furnizarea unei justificări adecvate, Comisia susține că respectivul capitol 9 nu se justifică niciodată în cazurile în care criteriul privind funcțiile de conducere semnificative ar determina aplicarea unei taxe SSC în temeiul capitolului 5 menționat. În realitate, criteriul privind funcțiile de conducere semnificative este excesiv de dificil de aplicat în practică, astfel încât Comisia ar fi trebuit să considere respectivul capitol 9 justificat și în contextul acestui criteriu și, astfel, ar fi trebuit să concluzioneze că nu există niciun ajutor de stat.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că, în cazul în care decizia atacată este confirmată, aplicarea acesteia prin recuperarea pretinsului ajutor de stat de la reclamante ar încălca principii fundamentale ale dreptului Uniunii, inclusiv libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor, subliniind că, în cazul reclamantelor, SSC în cauză sunt situate în alte state membre.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că ordinul de recuperare care rezultă din decizia atacată este nefondat și contrar principiilor fundamentale ale Uniunii.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a motivat în mod corespunzător elemente esențiale ale deciziei atacate, precum concluzia potrivit căreia taxa SSC prevăzută în capitolul 5 menționat ar putea fi aplicată utilizând criteriul privind funcțiile de conducere semnificative fără dificultăți sau fără a reprezenta o sarcină disproporționată.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată încălcă și principiul bunei administrări, potrivit căruia Comisia asigură transparență și previzibilitate în procedurile sale administrative și adoptă decizii într-un interval de timp rezonabil. Nu este rezonabil să dureze peste patru ani ca Comisia să ia decizia de deschidere a procedurii de investigare în prezenta cauză și ca ea să adopte o decizie la peste șase ani de la intrarea în vigoare a măsurii contestate.

Acțiune introdusă la 11 noiembrie 2019 – BAE Systems/Comisia

(Cauza T-773/19)

(2020/C 45/47)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: BAE Systems plc (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: N. Gràcia Malfeito, avocat, W. Leslie, Solicitor, și I. Lunneryd, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei C(2019) 2526 final a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC;
- în orice caz, obligarea Comisiei Europene la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă cinci motive.

1. Primul motiv, prin care se susține că Comisia Europeană a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere prin faptul că a stabilit că sistemul de referință relevant este reprezentat de normele privind SSC, iar nu de sistemul privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit. În special, concluzia Comisiei potrivit căreia sistemul de referință este reprezentat de normele din Regatul Unit privind SSC constituie o aplicare greșită a jurisprudenței instanțelor Uniunii. Comisia ar fi trebuit să stabilească în schimb că sistemul de referință adecvat este sistemul privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit, normele privind SSC fiind o parte intrinsecă și inextricabilă a acestuia.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește obiectivele sistemului de referință.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere și nu și-a îndeplinit obligația de motivare atunci când a concluzionat că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor constituie o derogare selectivă de la sistemul de referință și, în special, că întreprinderile care beneficiază de alte tipuri de profituri financiare necomerciale se află într-o situație comparabilă din punct de vedere factual și juridic cu cea a întreprinderilor care beneficiază de profituri financiare necomerciale din relații de creditare eligibile. Astfel, Comisia a săvârșit o eroare stabilind că profiturile financiare necomerciale din împrumuturi în amonte și cutii poștale nu presupun un risc semnificativ și net superior de deturnare artificială în raport cu relațiile de creditare eligibile. În continuare, Comisia a săvârșit o eroare focalizându-se pe tehnica legislativă, iar nu pe efectele exonerării referitoare la finanțarea grupurilor.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere și nu și-a îndeplinit obligația de motivare atunci când a concluzionat că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor nu era justificată de natura și de structura globală a normelor de impozitare în ceea ce privește criteriul privind funcțiile de conducere semnificative. În special, Comisia a săvârșit o eroare concluzionând că sarcina administrativă aferentă aplicării criteriului privind funcțiile de conducere semnificative nu justifică exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor și că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor nu este justificată de necesitatea respectării libertăților prevăzute de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere în ceea ce privește existența unui avantaj, astfel cum prevede articolul 107 TFUE. Analiza Comisiei se bazează pe afirmații nefondate și nu a reușit să demonstreze efectiv existența unui avantaj, limitându-se să declare că ar putea exista un avantaj în anumite împrejurări.

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – FA Sub 3/Comisia

(Cauza T-774/19)

(2020/C 45/48)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: FA Sub 3 Ltd (Tortola, Insulele Virgine Britanice) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE sau libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că măsura atacată a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzute la articolul 371ID din Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate în această privință. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.

10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

(¹) Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

(²) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Sheldon și Kingfisher International/Comisia

(Cauza T-775/19)

(2020/C 45/49)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Sheldon Holdings Ltd (Londra, Regatul Unit) și Kingfisher International Holdings Ltd (Londra) (reprezentanți: G. Motta și N. Baeten, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea în totalitate a Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1), în măsura în care aceasta stabilește că pretinsa măsură de ajutor constituie ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE și dispune recuperarea acestuia, majorat cu dobânzi, inclusiv de la reclamante;
- cu titlu subsidiar, anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei în măsura în care aceasta stabilește că articolul 371 ID din Taxation (International și Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] a dat naștere unui ajutor de stat ilegal în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2-4 din Decizia (UE) 2019/1352 a Comisiei;
- în orice caz, obligarea Comisiei Europene la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a reținut un sistem de referință eronat în scopul analizei sale privind selectivitatea. Examinată în raport cu sistemul de referință adecvat, schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) nu constituie o derogare și nu este selectivă.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a interpretat în mod fundamental greși natura obiectivului principal al sistemului de referință pe care l-a reținut și nu a luat în considerare toate obiectivele acestui sistem, ceea ce a condus-o la aplicarea unui sistem de referință incomplet și ipotetic.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a calificat în mod fundamental greșit rolul măsurii atacate, aparent în temeiul greșit al tehnicii de reglementare. Înțeleasă în mod corect, măsura atacată nu constituie o derogare de la sistemul de referință reținut de Comisie.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a concluzionat în mod greșit că măsura atacată făcea distincție între întreprinderi care, în lumina obiectivelor sistemului de referință reținut de aceasta, erau comparabile.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu admis că măsura atacată nu constituie un avantaj selectiv deoarece decurge din principiile directoare și din natura sistemului de referință reținut de Comisie și este un mecanism inerent necesar pentru funcționarea și eficacitatea sistemului respectiv.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că deciziile Comisiei depășesc competențele acesteia în domeniul ajutoarelor de stat, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că desfășurarea de către Comisie a investigației referitoare la măsura atacată încalcă articolul 108 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽¹⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia și-a încălcat obligația de motivare prevăzută la articolul 296 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a admis că articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 este pe deplin justificat și nu constituie un avantaj selectiv.
10. Al zecelea motiv, întemeiat pe faptul că nu trebuie să se dispună recuperarea întrucât, potrivit Hotărârii pronunțate în cauza C-196/04, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas ⁽²⁾, aceasta ar încălca principiile generale de drept al Uniunii privind libertatea fundamentală de stabilire.
11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că nu trebuie să se dispună recuperarea întrucât dispozițiile Comisiei referitoare la recuperare constituie un abuz de putere și încalcă principiile generale de drept al Uniunii în materie de recuperare a ajutoarelor de stat ilegale.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

⁽²⁾ Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544).

Ațiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – JIB Overseas/Comisia**(Cauza T-776/19)**

(2020/C 45/50)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: JIB Overseas Holdings Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentant: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei în temeiul articolului 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.

8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoeli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzute la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar astfel măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.
- În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.
11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ – Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ – Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – RDI Reit/Comisia

(Cauza T-778/19)

(2020/C 45/51)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: RDI Reit plc (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, M. Peristeraki, avocat, și K. Desai, solicitor)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- constatarea faptului că nu a existat niciun ajutor de stat ilegal, anularea articolului 1 din Decizia atacată C(2019) 2526 final din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC, în măsura în care acesta constată că a existat un ajutor de stat ilegal, și anularea obligației Regatului Unit de a recupera pretinsul ajutor de stat ilegal primit de reclamantă în acest context (articolele 2 și 3 din decizia atacată);
- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2 și 3 din decizia atacată, în măsura în care acestea impun Regatului Unit să recupereze de la reclamantă pretinsul ajutor de stat, și
- în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor efectuate de reclamantă în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă nouă motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează greșit contextul, scopul și funcționarea normelor Regatului Unit privind societățile străine controlate (SSC), în ceea ce privește tratamentul profiturilor financiare necomerciale. Concluziile Comisiei din decizia atacată se bazează pe erori vădite cumulative. În special, Comisia a săvârșit erori vădite în interpretarea sistemului fiscal general din Regatul Unit, în interpretarea scopurilor sistemului SSC, în ceea ce privește domeniul de aplicare specific al exonerării referitoare la finanțarea grupurilor și în definirea relațiilor de creditare eligibile.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează în mod eronat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor ca fiind o scutire fiscală și, prin urmare, un avantaj. În legătură cu profiturile financiare necomerciale, exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor reprezintă o dispoziție privind impozitarea și o parte a definiției limitelor normelor privind SSC, iar nu un avantaj selectiv. Comisia nu a oferit o analiză cantitativă care să arate că aceasta reprezintă un avantaj și, în absența unor dovezi convingătoare în sensul că măsura în cauză conduce la un avantaj, decizia atacată nu poate fi menținută.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a identificat în mod eronat sistemul de referință pentru evaluarea efectelor normelor privind SSC și a identificat în mod eronat normele privind SSC ca un set de norme distinct de sistemul general privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit. Comisia nu a înțeles în mod corect obiectivul normelor privind SSC și nu a luat în considerare marja de apreciere a Regatului Unit.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite în analiza sa privind ajutorul de stat și a aplicat criterii eronate atunci când a examinat problema comparabilității. Comisia nu a recunoscut nivelul diferit de risc pentru baza de impozitare din Regatul Unit aferent împrumuturilor acordate unei entități din grup care este imposibilă în Regatul Unit și împrumuturilor acordate unei entități din grup care nu este imposibilă în Regatul Unit și a concluzionat în mod irațional că împrumuturile intragrup sunt comparabile cu împrumuturile acordate terților.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că, chiar presupunând că măsurile SSC în cauză constituiau, la prima vedere, ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, decizia atacată a concluzionat în mod eronat că nu exista o justificare aplicabilă pentru a susține compatibilitatea măsurilor în cauză cu normele Uniunii privind ajutoarele de stat. În plus, decizia atacată este irațională și inconsecventă prin faptul că Comisia a acceptat în mod corect că partea 9A capitolul 9 din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] se justifică în cazurile în care singurul motiv pentru aplicarea unei taxe SSC în temeiul ipotezei contrafactuale prevăzute în respectiva parte 9A capitolul 5 ar fi criteriul referitor la „capitalul care are legătură cu Regatul Unit”, pentru motivul că acest criteriu poate fi excesiv de dificil de utilizat în practică, dar totodată, fără furnizarea unei justificări adecvate, Comisia susține că respectivul capitol 9 nu se justifică niciodată în cazurile în care criteriul privind funcțiile de conducere semnificative ar determina aplicarea unei taxe SSC în temeiul capitolului 5 menționat. În realitate, criteriul privind funcțiile de conducere semnificative este excesiv de dificil de aplicat în practică, astfel încât Comisia ar fi trebuit să considere respectivul capitol 9 justificat și în contextul acestui criteriu și, astfel, ar fi trebuit să concluzioneze că nu există niciun ajutor de stat.

6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că, în cazul în care decizia atacată este confirmată, aplicarea acesteia prin recuperarea pre-tinsului ajutor de stat de la reclamantă ar încălca principii fundamentale ale dreptului Uniunii, inclusiv libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor, subliniind că, în cazul reclamantei, SSC în cauză sunt situate în alte state membre.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că ordinul de recuperare care rezultă din decizia atacată este nefondat și contrar principiilor fundamentale ale Uniunii.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a motivat în mod corespunzător elemente esențiale ale deciziei atacate, precum concluzia potrivit căreia taxa SSC prevăzută în capitolul 5 menționat ar putea fi aplicată utilizând criteriul privind funcțiile de conducere semnificative fără dificultăți sau fără a reprezenta o sarcină disproporționată.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată încalcă și principiul bunei administrări, potrivit căruia Comisia asigură transparență și previzibilitate în procedurile sale administrative și adoptă decizii într-un interval de timp rezonabil. Nu este rezonabil să dureze peste patru ani ca Comisia să ia decizia de deschidere a procedurii de investigare în prezenta cauză și ca ea să adopte o decizie la peste șase ani de la intrarea în vigoare a măsurii contestate.

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Ashtead Financing/Comisia

(Cauza T-779/19)

(2020/C 45/52)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Ashtead Financing Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei atacate C(2019) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin societăți străine controlate (SSC) (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea încorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Smith & Nephew USD și Smith & Nephew USD One/Comisia**(Cauza T-780/19)**

(2020/C 45/53)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Smith & Nephew USD Ltd (Watford, Regatul Unit) și Smith & Nephew USD One Ltd (Watford) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE sau libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea încorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (!) la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.

8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoeli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamantele invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Rigid Plastic Containers Finance și RPC Pisces Holdings/Comisia

(Cauza T-781/19)

(2020/C 45/54)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: Rigid Plastic Containers Finance Ltd (Rushden, Regatul Unit) și RPC Pisces Holdings Ltd (Rushden) (reprezentanți: M. Whithouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.

10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamantele invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

(¹) Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

(²) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 8 noiembrie 2019 – St Schrader Holding Company UK/Comisia

(Cauza T-782/19)

(2020/C 45/55)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: St Schrader Holding Company UK Ltd (Swindon, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încălcă libertatea de stabilire a reclamantelor prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că schema privind exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor (denumită în continuare „măsura atacată”) a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾ la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

În susținerea acțiunii în anularea articolului 2 din decizia atacată, reclamanta invocă (cu titlu subsidiar) următorul motiv.

11. Al unsprezecelea motiv, întemeiat pe faptul că chiar în ipoteza (care este contestată) că măsura atacată a constituit o schemă de ajutor de stat, Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a stabilit că recuperarea ajutorului nu ar încălca principiile fundamentale de drept al Uniunii și atunci când a dispus recuperarea, indiferent dacă stabilirea SSC și acordarea de către acestea de împrumuturi societăților nerezidente din grup presupuneau de fapt exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor. Mai precis, în speță, recuperarea ar încălca libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul 63 TFUE. În măsura existenței unei asemenea încălcări, ordinul de recuperare care figurează la articolul 2 din decizia atacată trebuie să fie anulat.

⁽¹⁾ – Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ – Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – Royal Mail Investments/Comisia**(Cauza T-783/19)**

(2020/C 45/56)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Royal Mail Investments Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentanți: M. Whitehouse și P. Halford, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC (JO 2019, L 216, p. 1);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 din decizia atacată în măsura în care încalcă libertatea de stabilire a reclamantei prevăzută la articolul 49 TFUE și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 11 motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere atunci când a concluzionat că măsura atacată a dat naștere unui avantaj economic în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept și/sau o eroare vădită de apreciere la identificarea sistemului de referință în scopul analizei „selectivității”.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și erori vădite de apreciere prin identificarea eronată sau incompletă și prin înțelegerea incorectă a obiectivelor relevante ale sistemului de referință ales de aceasta.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere considerând că măsura atacată constituie o derogare de la sistemul de referință ales de aceasta.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori de drept și/sau erori vădite de apreciere în calificarea eronată a măsurii atacate ca selectivă *prima facie*, reținând în mod incorect că aceasta presupunea un tratament diferit al întreprinderilor într-o situație comparabilă de drept și de fapt.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept prin luarea în considerare a Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (!) la evaluarea selectivității măsurii atacate, în condițiile în care acest instrument nu a intrat în vigoare decât după sfârșitul perioadei în care Comisia a stabilit că măsura atacată constituia ajutor de stat.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată reprezintă un abuz de putere al Comisiei, contrar suveranității fiscale a Regatului Unit.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite de apreciere atunci când a considerat că pretinsa derogare nu este justificată în raport cu impozitarea profiturilor financiare necomerciale obținute din relații de creditare eligibile care intră *prima facie* sub incidența articolului 371 EB („Activități din Regatul Unit”) din Legea privind impozitarea (internă și alte dispoziții) din 2010. În legătură cu exonerările privind „resursele eligibile” și „profiturile obținute din dobânda echivalentă”, decizia Comisiei este viciată de asemenea de nefurnizarea niciunei motivări în legătură cu justificarea sau absența justificării acestora.

9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 108 alineatul (2) TFUE și articolul 6 din Regulamentul (UE) 2015/1589 ⁽²⁾, precum și obligația de bună administrare prevăzută la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Mai precis, aceasta nu a arătat în decizia de deschidere că avea îndoieli cu privire la justificarea „exonerării de 75 %” prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 pentru a evita dificultatea practică a efectuării unei analize privind funcțiile de conducere semnificative în legătură cu activitatea de creditare intragrup, precum acordarea unor posibilități adecvate părților interesate de a prezenta observații cu privire la aceasta. Comisia nu a solicitat în cursul procedurii de investigare observații ale părților interesate în această privință și, în decizia atacată, a ales să ignore astfel de observații care fuseseră efectiv transmise de părțile interesate. În consecință, decizia atacată este lovită de nulitate.
10. Al zecea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a decis că impozitarea unei societăți din Regatul Unit în legătură cu profiturile filialelor străine „în măsura în care acestea pot fi atribuite activelor și activităților naționale” nu constituie o restricție privind libertatea de stabilire, iar măsura atacată nu este necesară pentru a asigura respectarea libertăților prevăzute în tratat.

(¹) Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

(²) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 12 noiembrie 2019 – William Hill și William Hill Organization/Comisia

(Cauza T-784/19)

(2020/C 45/57)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: William Hill plc (Londra, Regatul Unit) și William Hill Organization Ltd (Londra) (reprezentanți: C. McDonnell, barrister, B. Goren, solicitor, M. Peristeraki, avocat, și K. Desai, solicitor)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- constatarea faptului că nu a existat niciun ajutor de stat ilegal, anularea articolului 1 din Decizia atacată C(2019) 2526 final din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin societăți străine controlate (SSC), în măsura în care acesta constată că a existat un ajutor de stat ilegal, și anularea obligației Regatului Unit de a recupera pretinsul ajutor de stat ilegal primit de reclamante în acest context (articolele 2 și 3 din decizia atacată);

- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2 și 3 din decizia atacată, în măsura în care acestea impun Regatului Unit să recupereze de la reclamante pretinsul ajutor de stat, și
- în orice caz, obligarea Comisiei la plata cheltuielilor efectuate de reclamante în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă nouă motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează greșit contextul, scopul și funcționarea normelor Regatului Unit privind SSC, în ceea ce privește tratamentul profiturilor financiare necomerciale. Concluziile Comisiei din decizia atacată se bazează pe erori vădite cumulative. În special, Comisia a săvârșit erori vădite în interpretarea sistemului fiscal general din Regatul Unit, în interpretarea scopurilor sistemului SSC, în ceea ce privește domeniul de aplicare specific al exonerării referitoare la finanțarea grupurilor și în definirea relațiilor de creditare eligibile.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia interpretează în mod eronat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor ca fiind o scutire fiscală și, prin urmare, un avantaj. În legătură cu profiturile financiare necomerciale, exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor reprezintă o dispoziție privind impozitarea și o parte a definiției limitelor normelor privind SSC, iar nu un avantaj selectiv. Comisia nu a oferit o analiză cantitativă care să arate că aceasta reprezintă un avantaj și, în absența unor dovezi convingătoare în sensul că măsura în cauză conduce la un avantaj, decizia atacată nu poate fi menținută.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a identificat în mod eronat sistemul de referință pentru evaluarea efectelor normelor privind SSC și a identificat în mod eronat normele privind SSC ca un set de norme distinct de sistemul general privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit. Comisia nu a înțeles în mod corect obiectivul normelor privind SSC și nu a luat în considerare marja de apreciere a Regatului Unit.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit erori vădite în analiza sa privind ajutorul de stat și a aplicat criterii eronate atunci când a examinat problema comparabilității. Comisia nu a recunoscut nivelul diferit de risc pentru baza de impozitare din Regatul Unit aferent împrumuturilor acordate unei entități din grup care este impozabilă în Regatul Unit și împrumuturilor acordate unei entități din grup care nu este impozabilă în Regatul Unit și a concluzionat în mod irațional că împrumuturile intragrup sunt comparabile cu împrumuturile acordate terților.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că, chiar presupunând că măsurile SSC în cauză constituiau, la prima vedere, ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, decizia atacată a concluzionat în mod eronat că nu exista o justificare aplicabilă pentru a susține compatibilitatea măsurilor în cauză cu normele Uniunii privind ajutoarele de stat. În plus, decizia atacată este irațională și inconsecventă prin faptul că Comisia a acceptat în mod corect că partea 9A capitolul 9 din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] se justifică în cazurile în care singurul motiv pentru aplicarea unei taxe SSC în temeiul ipotezei contrafactuale prevăzute în respectiva parte 9A capitolul 5 ar fi criteriul referitor la „capitalul care are legătură cu Regatul Unit”, pentru motivul că acest criteriu poate fi excesiv de dificil de utilizat în practică, dar totodată, fără furnizarea unei justificări adecvate, Comisia susține că respectivul capitol 9 nu se justifică niciodată în cazurile în care criteriul privind funcțiile de conducere semnificative ar determina aplicarea unei taxe SSC în temeiul capitolului 5 menționat. În realitate, criteriul privind funcțiile de conducere semnificative este excesiv de dificil de aplicat în practică, astfel încât Comisia ar fi trebuit să considere respectivul capitol 9 justificat și în contextul acestui criteriu și, astfel, ar fi trebuit să concluzioneze că nu există niciun ajutor de stat.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că, în cazul în care decizia atacată este confirmată, aplicarea acesteia prin recuperarea pretinsului ajutor de stat de la reclamante ar încălca principiile fundamentale ale dreptului Uniunii, inclusiv libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor, subliniind că, în cazul reclamantelor, SSC în cauză sunt situate în alte state membre.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că ordinul de recuperare care rezultă din decizia atacată este nefondat și contrar principiilor fundamentale ale Uniunii.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a motivat în mod corespunzător elemente esențiale ale deciziei atacate, precum concluzia potrivit căreia taxa SSC prevăzută în capitolul 5 menționat ar putea fi aplicată utilizând criteriul privind funcțiile de conducere semnificative fără dificultăți sau fără a reprezenta o sarcină disproporționată.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată încălcă și principiul bunei administrări, potrivit căruia Comisia asigură transparență și previzibilitate în procedurile sale administrative și adoptă decizii într-un interval de timp rezonabil. Nu este rezonabil să dureze peste patru ani ca Comisia să ia decizia de deschidere a procedurii de investigare în prezenta cauză și ca ea să adopte o decizie la peste șase ani de la intrarea în vigoare a măsurii contestate.

Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2019 – Anglo American International/Comisia**(Cauza T-785/19)**

(2020/C 45/58)

*Limba de procedură: engleza***Părțile***Reclamantă:* Anglo American International Holdings Ltd (Londra, Regatul Unit) (reprezentant: M. Anderson, solicitor)*Pârâtă:* Comisia Europeană**Concluziile**

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea în tot a Deciziei Comisiei din 2 aprilie 2019, în măsura în care o privește pe reclamantă;
- cu titlu subsidiar, dispunerea luării în orice caz în considerare, la stabilirea cuantumului ajutorului care trebuie recuperat, a pierderilor, scutirilor și exonerărilor de care putea beneficia reclamanta la momentul solicitării exonerării referitoare la finanțarea grupurilor sau de care ar fi putut beneficia reclamanta în acel moment dacă nu ar fi solicitat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor, chiar dacă accesul la aceste pierderi, scutiri sau exonerări este în prezent prescris în temeiul legislației Regatului Unit și indiferent dacă acestea sunt automate sau nu;
- în orice caz, obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă nouă motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că pârâta nu a stabilit că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor constituie un avantaj. Reclamanta susține că pârâta nu a reușit să demonstreze că există un avantaj în fiecare caz în care a fost solicitată exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că nu a existat nicio intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. Comisia nu a reușit să demonstreze că solicitarea exonerării referitoare la finanțarea grupurilor a condus cu certitudine la o reducere a obligațiilor fiscale în materie de impozitare a profiturilor întreprinderilor din Regatul Unit.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor nu favorizează anumite întreprinderi sau producerea anumitor bunuri. Comisia a săvârșit o eroare (i) prin definirea prea strictă a sistemului de referință ca fiind reprezentat de normele din partea 9A a Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internățională și alte dispoziții) din 2010], iar nu de sistemul mai general de impozitare a întreprinderilor din Regatul Unit, (ii) prin neînțelegerea faptului că respectiva parte 9A capitolul 9 nu reprezintă o derogare de la capitolul 5 al acesteia și (iii) prin nerecunoașterea faptului că, chiar dacă respectivul capitol 9 ar reprezenta o derogare de la acest capitol 5, aceasta ar fi justificată de natura sau de economia generală a respectivei părți 9A.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor nu afectează schimburile comerciale dintre statele membre. Comisia a săvârșit o eroare atunci când a concluzionat că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor poate influența alegerile grupurilor multinaționale cu privire la amplasarea funcțiilor financiare ale grupului și a sediului holdingului în cadrul Uniunii.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor nu denaturează sau nu amenință să denatureze concurența. Comisia nu a reușit să demonstreze că solicitarea exonerării referitoare la finanțarea grupurilor a condus cu certitudine la o reducere a obligațiilor fiscale în materie de impozitare a profiturilor întreprinderilor din Regatul Unit.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe faptul că recuperarea pretinsului ajutor ar fi contrară principiilor generale ale dreptului Uniunii. Reclamanta susține că criteriul privind funcțiile de conducere semnificative prevăzut în respectivul capitol 5 articolul 371EB este lipsit de securitate juridică, Regatul Unit dispunea de o marjă de apreciere pentru a trata această lipsă de securitate, iar pârâta și-a încălcat obligația de a efectua o analiză completă a tuturor factorilor relevanți. Prin dispunerea recuperării ajutorului, Comisia a încălcat articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului (⁽¹⁾), care interzice recuperarea ajutorului atunci când recuperarea ar contraveni unui principiu general de drept al Uniunii.

7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că avantajul selectiv ar fi eliminat și nu ar fi necesară nicio recuperare dacă Regatul Unit ar extinde retroactiv exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor la împrumuturile în amonte și împrumuturile acordate terților. Comisia a ignorat faptul că luarea unei asemenea măsuri ar elimina orice avantaj selectiv (presupunând pentru moment că există un asemenea avantaj) și că în acest caz nu ar exista un ajutor de stat ilegal de recuperat în temeiul dreptului Uniunii.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că, la stabilirea cuantumului ajutorului de recuperat, pierderile, scutirile și exonerările de care putea beneficia reclamanta (pe bază de solicitare, de opțiune sau în mod automat) în momentul în care a solicitat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor sau de care ar fi putut beneficia în acel moment dacă nu ar fi solicitat exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor, ar trebui luate în considerare chiar dacă accesul la aceste pierderi, scutiri sau exonerări este în prezent prescris în temeiul legislației Regatului Unit. Reclamanta susține că aceasta este interpretarea corectă a considerentului (203) al deciziei atacate, dar, în măsura în care nu aceasta este situația, decizia este incorectă deoarece neluarea în considerare a acestor pierderi, scutiri sau exonerări ar conduce la supraevaluarea cuantumului ajutorului, ceea ce ar introduce o denaturare pe piața internă.
9. Al nouălea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu și-a fundamentat motivarea referitoare la exonerarea privind resursele eligibile și la exonerarea privind dobânda echivalentă și nu a efectuat o analiză completă a tuturor factorilor relevanți. Comisia a omis să distingă între trei exonerări diferite prevăzute în capitolul 9 menționat, care funcționează independent, și nu a înțeles că exonerarea privind resursele eligibile și exonerarea privind dobânda echivalentă nu sunt substituenți pentru criteriul privind funcțiile de conducere semnificative și că existența exonerării privind dobânda echivalentă în capitolul 9 demonstrează că pârâta a săvârșit o eroare prin definirea prea strictă a sistemului de referință ca fiind reprezentat de normele din respectiva parte 9A, iar nu de sistemul mai general de impozitare a întreprinderilor din Regatul Unit.

(¹) Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2019 – Simfer Jersey/Comisia

(Cauza T-786/19)

(2020/C 45/59)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Simfer Jersey Ltd (St Helier, Jersey) (reprezentanți: N. Niejahr și B. Hoorelbeke, avocați, A. Stratakis și P. O’Gara, solicitors)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (UE) 2019/1352 a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC, în măsura în care aceasta consideră că pretinsa măsură de ajutor constituie ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE și dispune recuperarea acestuia, majorat cu dobânzi, inclusiv de la reclamantă;
- cu titlu subsidiar, anularea articolelor 2-4 din decizia atacată, în măsura în care aceasta dispune recuperarea ajutorului incompatibil, majorat cu dobânzi, inclusiv de la reclamantă;
- obligarea Comisiei să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă în cadrul prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă cinci motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE atunci când a decis că pretinsa măsură de ajutor oferă un ajutor selectiv
 - a) societăților care utilizează exonerarea de 75 % pentru relațiile de creditare eligibile cu risc scăzut, întrucât Comisia:
 - a identificat în mod eronat regimul din Regatul Unit privind SSC ca fiind sistemul de referință și a săvârșit erori de drept atunci când a concluzionat că exonerarea de 75 % constituie o derogare de la sistemul de impozitare de referință, pe baza următoarelor aspecte:
 - (i) constatarea unei derogări se bazează în mod eronat pe tehnica de reglementare;
 - (ii) criteriul privind funcțiile de conducere semnificative nu este criteriul central pentru regimul Regatului Unit privind SSC și
 - (iii) relațiile de creditare eligibile și neeligibile nu se află în aceeași situație de drept și de fapt și, în orice caz, a săvârșit o eroare de drept aplicând prin analogie sau invocând în mod nejustificat prevederile Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (¹);
 - a săvârșit erori de drept și de fapt atunci când a concluzionat că exonerarea de 75 % nu este justificată de caracterul sau de structura generală a sistemului de impozitare în același mod ca exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care se aplică profiturilor financiare necomerciale care intră sub incidența articolului 371 EC din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] (investiții de capital social din Regatul Unit);
 - b) societăților care utilizează exonerările privind dobânda echivalentă și resursele eligibile, întrucât Comisia:
 - a identificat în mod eronat normele din Regatul Unit privind SSC ca fiind sistemul de referință și a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că exonerările privind dobânda echivalentă și resursele eligibile constituie o derogare de la sistemul de impozitare de referință, pe baza următoarelor aspecte:
 - (i) constatarea unei derogări se bazează în mod eronat pe tehnica de reglementare, iar criteriul privind funcțiile de conducere semnificative nu este criteriul central pentru normele Regatului Unit privind SSC;
 - (ii) contribuabilii care se califică pentru exonerările privind dobânda echivalentă și resursele eligibile nu se află în aceeași situație de drept și de fapt precum contribuabilii care nu se califică în acest sens;
 - a săvârșit erori de fapt și de drept atunci când a concluzionat că exonerările privind dobânda echivalentă și resursele eligibile nu sunt justificate de caracterul și structura generală ale sistemului de impozitare.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 107 alineatul (1) TFUE prin faptul că nu a demonstrat că pretinsa măsură de ajutor era susceptibilă să afecteze schimburile comerciale între statele membre și amenința să denatureze concurența.
3. Al treilea motiv, întemeiat, cu titlu subsidiar, pe faptul că Comisia a încălcat articolul 49 TFUE atunci când a calificat pretinsa măsură de ajutor drept ajutor de stat incompatibil care nu încalcă libertatea de stabilire garantată de articolul 49 TFUE.

4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat principiul fundamental al egalității de tratament/nediscriminării prin tratarea profiturilor financiare necomerciale provenite din credite eligibile în același mod precum profiturile financiare necomerciale provenite din credite neeligibile și prin tratarea exonerării referitoare la finanțarea grupurilor în mod diferit, după cum profiturile financiare necomerciale intră sau nu sub incidența articolelor 371EB sau 371EC din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010.
5. Al cincilea motiv, întemeiat, cu titlu subsidiar, pe faptul că, chiar dacă pretinsa măsură de ajutor intră sub incidența articolului 107 alineatul (1) TFUE, Comisia a încălcat articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul de procedură ⁽²⁾ prin dispunerea recuperării sumelor pretinsului ajutor incompatibil de la beneficiarii pretensei măsuri de ajutor, întrucât această recuperare încalcă principii generale de drept al Uniunii, și anume principiul încrederii legitime și al securității juridice.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2015, L 248, p. 9).

Acțiune introdusă la 13 noiembrie 2019 – The Sage Group și alții/Comisia

(Cauza T-787/19)

(2020/C 45/60)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamante: The Sage Group plc (Newcastle Upon Tyne, Regatul Unit), Sage Treasury Company Ltd (Newcastle Upon Tyne), Sage Irish Investments One Ltd (Newcastle Upon Tyne) și Sage Irish Investments Two Ltd (Newcastle Upon Tyne) (reprezentanți: J. Lesar, solicitor, și K. Beal QC)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei C(2019) 2526 final a Comisiei din 2 aprilie 2019 privind ajutorul de stat SA.44896 pus în aplicare de Regatul Unit cu privire la exonerarea referitoare la finanțarea grupurilor care dețin SSC;
- în orice caz, obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante, aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă opt motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a aplicat în mod eronat articolul 107 alineatul (1) TFUE și/sau a săvârșit o eroare vădită de apreciere în identificarea sistemului de referință în scopul examinării regimului de impozitare. Comisia ar fi trebuit să considere că sistemul de referință este reprezentat de regimul privind impozitarea societăților aplicabil în Regatul Unit, iar nu doar de însuși regimul societăților străine controlate (SSC).

2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept în aplicarea articolului 107 alineatul (1) TFUE și/sau a săvârșit o eroare vădită de apreciere prin adoptarea unei abordări defectuoase pentru analiza regimului SSC. În considerentele (124)-(126) ale deciziei atacate, Comisia a tratat în mod eronat dispozițiile părții 9A capitolul 9 din Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010] ca fiind o formă de derogare de la obligația fiscală generală prevăzută în capitolul 5 al acesteia.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept în aplicarea articolului 107 alineatul (1) TFUE atunci când a constatat în considerentele (127)-(151) ale deciziei atacate că era îndeplinit criteriul selectivității, în sensul că întreprinderi aflate într-o poziție comparabilă din punct de vedere factual și juridic erau tratate în mod diferit.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că exonerarea de 75 % prevăzută la articolul 371 ID din Legea privind impozitarea (internațională și alte dispoziții) din 2010 se justifică prin caracterul și structura generală ale sistemului de impozitare.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe faptul că impunerea unei sarcini fiscale asupra SSC care se încadrează în exonerările stabilite în capitolul 9 menționat, ca o categorie, ar încălca libertatea de stabilire a reclamantelor, contrar articolului 49 TFUE.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe existența unei erori vădite de apreciere în ceea ce privește exonerarea de 75 % și aspectul referitor la raportul fix.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe faptul că decizia Comisiei nu respectă principiul general de drept al Uniunii privind nediscriminarea sau egalitatea.
8. Al optulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a săvârșit o eroare de drept aplicând prin analogie sau invocând în mod nejustificat prevederile Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽¹⁾, care nu era aplicabilă *ratione temporis*.

⁽¹⁾ – Directiva (UE) 2016/1164 din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO 2016, L 193, p. 1).

Acțiune introdusă la 14 noiembrie 2019 – Moerenhout și alții/Comisia

(Cauza T-789/19)

(2020/C 45/61)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamanți: Tom Moerenhout (Humbeek, Belgia) și șase alți reclamanți (reprezentant: G. Devers, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanții solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii formulate împotriva Deciziei C(2019) 6390 final a Comisiei din 4 septembrie 2019 prin care s-a refuzat înregistrarea propunerii de inițiativă cetățenească intitulată „Asigurarea conformității politicii comerciale comune cu tratatele UE și respectarea dreptului internațional” (JO 2019, L 241, p. 12), reclamantul invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, precum și a articolului 4 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 211/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 privind inițiativa cetățenească (JO 2011, L 65, p. 1), întrucât Comisia ar fi denaturat propunerea de inițiativă cetățenească.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 211/2011, întrucât Comisia nu și-ar fi îndeplinit obligația de motivare a deciziei atacate.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 211/2011, întrucât Comisia a considerat că acțiunea avută în vedere prin propunerea de inițiativă cetățenească nu putea fi adoptată decât în temeiul articolului 215 TFUE, deși acțiunea menționată se încadra în mod vădit în politica comercială comună.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 211/2011, întrucât Comisia a ignorat alte temeuri juridice în care se încadrează în mod vădit propunerea de inițiativă cetățenească, și anume articolul 43 alineatul (2) TFUE și articolul 114 TFUE.

Acțiune introdusă la 18 noiembrie 2019 – Bennahmias/Parlamentul**(Cauza T-798/19)**

(2020/C 45/62)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamant: Jean-Luc Bennahmias (Marsilia, Franța) (reprezentanți: J.-M. Rijkers, J.-L. Teheux, și M. Ganilsy, avocați)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei Secretarului General al Parlamentului European din 16 septembrie 2019;
- anularea notei de debit nr. 2019-1599 prin care se impunea recuperarea sumei de 29 806 euro;
- obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe motivarea insuficientă a deciziei atacate, întrucât raționamentul Secretarului General al Parlamentului European ar fi echivoc și întrucât nu ar indica în ce măsură elementele prezentate nu constituiau dovezi ale muncii.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe eroarea de apreciere a deciziei atacate întrucât faptele reținute de Secretarul General al Parlamentului European ar fi inexacte.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe inversarea sarcinii probei. În această privință, reclamantul consideră că nu îi revine lui sarcina de a furniza dovada muncii asistentului său parlamentar, dimpotrivă, că îi revine Parlamentului sarcina de a dovedi situația contrară.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, în măsura în care suma pretinsă reclamantului ar presupune că asistentul parlamentar nu a lucrat niciodată pentru reclamant.

Acțiune introdusă la 18 noiembrie 2019 – Bennahmias/Parlamentul

(Cauza T-799/19)

(2020/C 45/63)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: Jean-Luc Bennahmias (Marsilia, Franța) (reprezentanți: J.-M. Rijkers, J.-L. Teheux și M. Ganilsy, avocați)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei Secretarului General al Parlamentului European din 16 septembrie 2019;
- anularea notei de debit nr. 2019-1599 prin care se impunea recuperarea sumei de 15 105 de euro;
- obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe Primul motiv, întemeiat pe motivarea insuficientă a deciziei atacate, întrucât raționamentul Secretarului General al Parlamentului European ar fi echivoc și întrucât nu ar indica în ce măsură elementele prezentate nu constituiau dovezi ale muncii.
 2. Al doilea motiv, întemeiat pe eroarea de apreciere a deciziei atacate întrucât faptele reținute de Secretarul General al Parlamentului European ar fi inexacte.
 3. Al treilea motiv, întemeiat pe inversarea sarcinii probei. În această privință, reclamantul consideră că nu îi revine lui sarcina de a furniza dovada muncii asistentului său parlamentar, dimpotrivă, că îi revine Parlamentului sarcina de a dovedi situația contrară.
 4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, în măsura în care suma pretinsă reclamantului ar presupune că asistentul parlamentar nu a lucrat niciodată pentru reclamant.
-

Acțiune introdusă la 20 noiembrie 2019 – Austria Tabak/EUIPO - Mignot & De Block (AIR)**(Cauza T-800/19)**

(2020/C 45/64)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza***Părțile**

Reclamantă: Austria Tabak GmbH (Viena, Austria) (reprezentanți: J. Gracia Albero și R. Ahijón Lana, lawyers)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Mignot & De Block BV (Eindhoven, Țările de Jos)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală „AIR” – Marca Uniunii Europene nr. 2 309 110

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a patra de recurs a EUIPO din 16 septembrie 2019 în cauza R 1665/2018-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, precum și a celor efectuate în procedurile în fața diviziei de opoziție și a Camerei a patra de recurs.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 58 alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 18 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2019 – Kisscolor Living/EUIPO – Teoxane (KISS COLOR)**(Cauza T-802/19)**

(2020/C 45/65)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile**

Reclamantă: Kisscolor Living GmbH (Bad Homburg, Germania) (reprezentant: T. Büttner, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Teoxane SA (Geneva, Elveția)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantă mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă KISS COLOR în culorile alb și roșu – cererea de înregistrare nr. 16 396 996

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei de recurs a EUIPO din 16 septembrie 2019 în cauza R 2167/2018-4

Concluziile

Reclamanta solicită:

— anularea deciziei atacate.

Motivul invocat

— Încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 19 noiembrie 2019 – etc-gaming und Casino-Equipment/Comisia

(Cauza T-803/19)

(2020/C 45/66)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamante: etc-gaming GmbH (Viena, Austria) și Casino-Equipment Vermietungs GmbH (Viena) (reprezentant: A. Schuster, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- obligarea Uniunii Europene, reprezentată de Comisia Europeană, la repararea prejudiciului în cuantum de 110 836 927,73 euro cauzat din vina acesteia și în mod ilegal în patrimoniul reclamantelor ca urmare a neînstituirii unei căi de atac impuse de articolul 6 paragraful 1 și de articolul 13 din Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare „CEDO”), precum și de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”);
- în subsidiar, obligarea Uniunii Europene, reprezentată de Comisia Europeană, la repararea pe fond a prejudiciului cauzat și care va fi cauzat pe viitor din vina acesteia și în mod ilegal în patrimoniul reclamantelor ca urmare a neînstituirii unei căi de atac impuse de articolul 6 paragraful 1 și de articolul 13 din CEDO, precum și de articolul 47 din cartă;
- obligarea Uniunii Europene, reprezentată de Comisia Europeană, la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă următorul motiv:

Neîndeplinirea de către Uniune a obligației care îi revine în temeiul CEDO și al cartei de a institui o cale de atac efectivă a cauzat din vina acesteia și în mod ilegal în patrimoniul reclamantelor un prejudiciu de cel puțin 110 836 927,73 euro. Acest prejudiciu rezultă din faptul că, întrucât nu dispun de o cale de atac care să permită examinarea omisiunii instanțelor naționale de a adresa Curții o întrebare preliminară, deși aceste instanțe erau obligate să procedeze astfel, reclamantele nu pot asigura respectarea dreptului Uniunii și, prin urmare, nu pot invoca inaplicabilitatea determinată de principiul supremației dreptului Uniunii a unor dispoziții fiscale din Glücksspielgesetz (legea austriacă privind jocurile de noroc) care ar impune plata unor obligații fiscale într-un quantum care depășește de mai multe ori cifra de afaceri realizată în aceeași perioadă.

Ațiune introdusă la 25 noiembrie 2019 –Victoria's Secret Stores Brand Management/EUIPO - Yiwu Dearbody Cosmetics (BODYSECRETS)

(Cauza T-810/19)

(2020/C 45/67)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Victoria's Secret Stores Brand Management, Inc. (Reynoldsburg, Ohio, Statele Unite) (reprezentant: J. Dickerson, solicitor)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Yiwu Dearbody Cosmetics Co.Ltd (Yiwu City, China)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: marca figurativă a Uniunii Europene BODYSECRETS - marca Uniunii Europene nr. 13 921 978

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 5 septembrie 2019 în cauza R 2422/2018-5

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- autorizarea declarării nulității înregistrării mărcii Uniunii Europene nr. 13 921 978;
- obligarea titularului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 7 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din Regulamentul nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 3 decembrie 2019 – Totalizator Sportowy/EUIPO - Lottoland Holdings (LOTTOLAND)**(Cauza T-820/19)**

(2020/C 45/68)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza***Părțile**

Reclamantă: Totalizator Sportowy sp. z o.o. (Varșovia, Polonia) (reprezentant: B. Matusiewicz-Kulig, lawyer)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Lottoland Holdings Ltd (Ocean Village, Gibraltar)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală „LOTTOLAND” - marca Uniunii Europene nr. 11 369 981

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei de recurs a EUIPO din 2 octombrie 2019 în cauza R 97/2019-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate în măsura în care declară marca Uniunii Europene nr. 11 369 981 LOTTOLAND ca fiind validă pentru toate serviciile pentru care marca contestată a fost înregistrată în clasa 42;
- modificarea deciziei atacate prin declararea faptului că marca Uniunii Europene nr. 11 369 981 LOTTOLAND este în totalitate nulă, inclusiv pentru serviciile pentru care marca contestată a fost înregistrată în clasa 42.

În subsidiar:

- trimiterea cauzei spre rejudecare la EUIPO;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 60 alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul delegat (UE) 2018/625 al Comisiei din 5 martie 2018 de completare a Regulamentului (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului privind marca Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului delegat (UE) 2017/1430.

Acțiune introdusă la 4 decembrie 2019 – Tazzetti/Comisia**(Cauza T-825/19)**

(2020/C 45/69)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamantă: Tazzetti SpA (Volpiano, Italia) (reprezentanți: M. Condinanzi, E. Ferrero și C. Vivani, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei (Notei) Comisiei Europene din 27 septembrie 2019 ARES (2019) 6014426 adresată reclamantei, a Deciziei (Notei) Comisiei Europene din 27 septembrie 2019 ARES (2019) 6024220 adresată reclamantei, a Deciziei (Notei) Comisiei Europene din 30 septembrie 2019 ARES (2019) 6048224 adresată Tazzetti SA, a Deciziei (Notei) ARES (2019) 6871575 adresată Tazzetti SpA, precum și a actelor adoptate ulterior și, eventual, după constatarea, în conformitate cu articolul 277 TFUE, a nelegalității Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/661 al Comisiei din 25 aprilie 2019 de asigurare a bunei funcționări a registrului electronic al cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorocarburilor (JO L 112 din 26 aprilie 2019), în special a articolului 7 din acesta, declararea inaplicabilității deciziilor de executare a respectivului regulament menționate mai sus și, în consecință, anularea acestora;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șapte motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 16 alineatele (1), (3) și (5) și a articolului 17 din anexele V și VI la Regulamentul (UE) nr. 517/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind gazele fluorurate cu efect de seră și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 842/2006 (JO 2014, L 150, p 195), pe încălcarea articolului 201 TFUE și a noțiunii de măsură de executare, pe săvârșirea în prezenta speță a unui abuz de putere, pe încălcarea articolului 296 TFUE și a obligației de motivare, precum și pe încălcarea principiului proporționalității.
 2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea unei părți din articolul 7 din regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/661 al Comisiei din 25 aprilie 2019 de asigurare a bunei funcționări a registrului electronic al cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorocarburilor (JO 2019, L 112, p. 11), a articolelor 15 și 16 din Regulamentul (UE) nr. 517/2014 din 16 aprilie 2014 privind gazele fluorurate cu efect de seră și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 842/2006 și a inaplicabilității corelative a acestuia pe care incidentală.
- În această privință, reclamanta arată că articolul 7 menționat, în măsura în care permite să nu se atribuie operatorului tradițional controlat de declarantul unic cotele calculate pe baza propriilor valori de referință sau atribuie astfel de cote în mod exclusiv declarantului unic, care are același beneficiar efectiv precum primul operator istoric, conduce la o încălcare a articolelor 15 și 16 din Regulamentul (UE) 517/2014.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor fundamentale ale ordinii juridice a Uniunii în materie de proprietate și de drept la inițiativă economică, a articolului 6 TUE coroborat cu articolele 6, 16 și 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolului 1 din Protocolul adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a articolului 11 TFUE. Reclamanta invocă de asemenea un abuz de putere.
 - În această privință, reclamanta arată că deciziile Comisiei care privează în mod necuvenit filiala reclamantei de cota de hidrofluorocarburi la care filiala ar avea dreptul pe baza valorilor sale de referință aduc atingere drepturilor fundamentale ale reclamantei. Deși dispozițiile regulamentului de punere în aplicare tind să limiteze/excludă alocarea de cote noilor veniți care nu erau operaționali pe piață înainte, aplicarea acestuia pe care a efectuat-o Comisia în privința filialei reclamantei (și așadar a înseși reclamantei) este viciată de un abuz de putere. Viciile și motivele invocate sunt de asemenea valabile pentru cazul în care cotele care revin filialei reclamantei ar trebui să fie înțelese ca fiind alocate reclamantei în calitate de declarant unic.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a obligației de motivare în raport cu acest principiu.
 - În această privință, reclamanta arată că aplicarea articolului 7 din Regulamentul de punere în aplicare 2019/661 care a fost efectuată depășește ceea ce este obligatoriu sau necesar pentru realizarea obiectivelor urmărite de reglementare, și anume a ameliora și a face mai eficientă utilizarea registrului electronic. Viciile și motivele invocate sunt, de asemenea, valabile pentru cazul în care cotele care revin filialei reclamantei ar trebui să fie înțelese ca fiind alocate reclamantei în calitate de declarant unic: în acest caz, caracterul intruziv al deciziilor privind organizarea societăților grupului de care este responsabilă reclamanta, precum și consecințele contabile, fiscale și economice care decurg de aici, nu ar fi nicidecum justificate, nici rezonabile, având în vedere obiectivele urmărite de reglementare.
5. Al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 49 și următoarele și a articolului 63 și următoarele TFUE.
 - În această privință, reclamanta arată că prejudiciul cauzat activității sale prin refuzul de a alocă cotele filialei sale, chiar dacă acestea îi sunt atribuite ei înseși, constituie o încălcare a libertăților fundamentale a pieței interne precum libertatea de stabilire și libera circulație a capitalurilor, precizându-se că reclamanta este o societate de drept italian care a exercitat dreptul de stabilire și de liberă circulație a capitalurilor, care sunt garantate de dreptul Uniunii, pentru a achiziționa o societate de drept spaniol în scopul de a exercita pe această piață o parte din activitatea sa.
6. Al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime, securității juridice și neretroactivității normelor care conferă drepturi individuale.
 - În această privință, reclamanta arată că are dreptul să își organizeze propria activitate comercială, precum și pe cele ale grupului de întreprinderi pe care îl controlează, pe baza previziunilor rezonabile de rentabilitate care sunt corelate cu perspectivele de obținere a cotelor care rezultă din valorile de referință (de asemenea) în favoarea filialei sale spaniole. Decizia de a nu alocă cote Tazzetti SA contravine acestor principii și încalcă obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE în lipsa oricărei explicații referitoare la alegerea operată de Comisie și a oricărei evaluări comparative a intereselor. Atingerea ar fi de asemenea materializată în cazul în care cotele filialei sale spaniole ar fi alocate reclamantei în calitate de declarant unic.
7. Al șaptelea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament.
 - În această privință, reclamanta arată că deciziile atacate conduc la a plasa Tazzetti SA într-o situație care nu este diferită de cea care este rezervată noilor veniți pe piață, în condițiile în care Tazzetti SA este, precum reclamanta, un operator istoric stabilit de mult timp pe piață.

Acțiune introdusă la 4 decembrie 2019 – Tazzetti/Comisia**(Cauza T-826/19)**

(2020/C 45/70)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamantă: Tazzetti, SA (Madrid, Spania) (reprezentanți: M. Condinanzi, E. Ferrero și C. Vivani, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- declararea deciziilor atacate ca fiind nule și neavenite, după constatarea nelegalității acestora și, eventual, neaplicarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/661, în special a articolului 7 din acesta.
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune are ca obiect anularea Deciziei (Notei) Comisiei Europene din 30 septembrie 2019 ARES (2019) 6048224 adresată reclamantei, a Deciziei (Notei) Comisiei Europene din 27 septembrie 2019 ARES (2019) 6014426 adresată Tazzetti S.p.A., a Deciziei (Notei) Comisiei Europene din 27 septembrie 2019 ARES (2019) 6024220 adresată a Tazzetti S.p.A., precum și a actelor adoptate ulterior și, eventual, după constatarea, în conformitate cu articolul 277 TFUE, a nelegalității Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2019/661 al Comisiei din 25 aprilie 2019 de asigurare a bunei funcționări a registrului electronic al cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorocarburilor (JO L 112 din 26 aprilie 2019), în special a articolului 7 din acesta, declararea inaplicabilității deciziilor de executare a respectivului regulament menționate mai sus și, în consecință, anularea acestora.

Motivele și principalele argumente sunt similare celor care sunt invocate în cauza T-825/19, Tazzetti/Comisia.

Acțiune introdusă la 6 decembrie 2019 – Grammer/EUIPO (reprezentarea unei figuri geometrice)**(Cauza T-833/19)**

(2020/C 45/71)

*Limba de procedură: germana***Părțile**

Reclamantă: Grammer AG (Amberg, Germania) (reprezentanți: J. Bühling și D. Graetsch, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Marca în litigiu: înregistrarea mărcii Uniunii Europene figurative (reprezentarea unei figuri geometrice) - cererea de înregistrare nr. 1 5389 621

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 19 septembrie 2019 în cauza R 1478/2019-2

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor efectuate în procedura din fața camerei de recurs.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 5 decembrie 2019 – e*Message Wireless Information Services/EUIPO - Apple (e*message)

(Cauza T-834/19)

(2020/C 45/72)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: e*Message Wireless Information Services GmbH (Berlin, Germania) (reprezentant: A. Hotz, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Apple Inc. (Cupertino, California, Statele Unite)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă care cuprinde elementele verbale „e*message” în culorile galben-portocaliu și negru – marca Uniunii Europene nr. 1 548 619

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 10 septembrie 2019 în cauza R 2454/2018-5

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- anularea deciziei Diviziei de anulare a EUIPO nr. 13 800 C din 25 octombrie 2018;
- respingerea cererii de declarare a nulității mărcii Uniunii Europene nr. 1 548 619 din 22 septembrie 2016
- obligarea EUIPO și a intervenientului, în cazul unei intervenții a acestuia din urmă, la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului, în coroborare cu articolul 7 din același regulament, precum și a articolului 2 prima teză TUE, în coroborare cu articolul 1 alineatul (2) TFUE (principiul statului de drept și principiul rezervei legii);
- încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului, în coroborare cu articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din același regulament, ca urmare a unei erori de drept în aplicarea interpretării actuale a articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate și ca urmare a lipsei unor constatări de fapt privind interpretarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului la data depunerii cererii de înregistrare;
- încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului, în coroborare cu articolul 7 alineatul (1) litera (c) și cu articolul 64 alineatul (5) din același regulament, ca urmare a lipsei unor constatări de fapt privind percepția publicului la data depunerii cererii de înregistrare, a unor cerințe de probă excesiv de limitate, precum și a constatării existenței unui motiv absolut de refuz la data depunerii cererii de înregistrare în cazul unei proceduri de înregistrare care a avut loc cu mult timp în urmă;
- încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului, în coroborare cu articolul 7 alineatul (1) litera (c) din același regulament, ca urmare a unei aprecieri eronate a elementelor figurative a mărcii contestate și a lipsei unor constatări de fapt privind data depunerii cererii de înregistrare;
- încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului, în coroborare cu articolul 7 alineatul (1) litera (b) din același regulament, ca urmare a unei aprecieri eronate a caracterului distinctiv și a lipsei unor constatări de fapt privind data depunerii cererii de înregistrare;
- încălcarea articolului 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în coroborare cu articolul 6 alineatele (1) și (3) TUE și cu articolul 2 alineatul (1) TFUE, precum și cu principiile generale ale protecției încrederii legitime și securității juridice (articolul 2 prima teză TUE), ca urmare a unei revocări incorecte a unui act administrativ legal prin care s-a conferit un beneficiu;
- încălcarea articolului 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a articolului 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în coroborare cu articolul 6 alineatele (1) și (3) TUE și cu articolul 2 alineatul (1) TFUE, precum și cu principiile generale ale protecției încrederii legitime și securității juridice (articolul 2 prima teză TUE), ca urmare a unei revocări incorecte a unui act administrativ nelegal prin care s-a conferit un beneficiu.

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Première Vision/EUIPO – Vente-Privée.com (PV)**(Cauza T-836/19)**

(2020/C 45/73)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: franceza***Părțile***Reclamantă:* Première Vision (Lyon, Franța) (reprezentant: C. Champagner Katz, avocată)*Pârât:* Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)*Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs:* Vente-Privée.com SA (Paris, Franța)**Datele privind procedura în fața EUIPO***Solicitantul mărcii în litigiu:* reclamanta*Marca în litigiu:* cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative PV – cererea de înregistrare nr. 13 999 578*Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO:* procedură de opoziție*Decizia atacată:* Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 3 octombrie 2019 în cauza R 2125/2018-1

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (instalații pentru distribuția fluidelor)

(Cauza T-838/19)

(2020/C 45/74)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Koopman International BV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentant: B. van Werven, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Celelalte părți din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Statele Unite) și Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului sau modelului industrial în litigiu: Tinnus Enterprises

Desenul sau modelul industrial în litigiu: desenul sau modelul industrial al Uniunii Europene nr. 1431 829-0006

Decizia atacată: Decizia provizorie a Camerei a treia de recurs a EUIPO din 18 septembrie 2019 în cauza R 1005/2018-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate prin care camera de recurs a suspendat procedura aflată pe rolul său și dispunerea continuării acestei proceduri;
- conexarea prezentei acțiuni în fața Tribunalului cu acțiunile în cauzele R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1010/2018-3 și R 1009/2018-3 formulate simultan în fața Tribunalului de Koopman International;
- obligarea Tinnus Enterprises la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Koopman International.

Motivele invocate

- Camera de recurs nu a apreciat și nu a aplicat în mod corect principiul „securității juridice”;
- camera de recurs nu a apreciat și nu a aplicat în mod corect principiul „economiei procedurale”;
- camera de recurs nu a apreciat și nu a aplicat în mod corect principiul „bunei administrări”;
- camera de recurs nu a evaluat comparativ în mod corect interesele tuturor părților.

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International BV/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (Fluid distribution equipment)

(Cauza T-839/19)

(2020/C 45/75)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Koopman International BV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentant: B. van Werven, lawyer)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Celelalte părți din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Statele Unite) și Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului în litigiu: Tinnus Enterprises

Desenul în litigiu: desenul Uniunii Europene nr. 1431829 0002

Decizia atacată: Decizia provizorie a Camerei a treia de recurs a EUIPO din 18 septembrie 2019 în cauza R 1006/2018-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate prin care s-a suspendat procedura în fața camerei de recurs și dispunerea continuării procedurii în fața camerei de recurs;
- conexarea prezentei cauze cu cauzele cu care este sesizat Tribunalul în care sunt atacate deciziile în cauzele R 1008/2018-3, R 1005/2018-3, R 1010/2018-3 și R 1009/2018-3 ale camerei de recurs, introduse de Koopman International simultan cu prezenta acțiune;
- obligarea Tinnus Enterprises la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „securității juridice”;
 - Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „economiei procedurii”;
 - Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „bunei administrări”;
 - Camera de recurs nu a evaluat corect în mod comparativ interesele părților.
-

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (Fluid distribution equipment)**(Cauza T-840/19)**

(2020/C 45/76)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza***Părțile**

Reclamantă: Koopman International BV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentant: B. van Werven, lawyer)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Celelalte părți din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Statele Unite) și Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului în litigiu: Tinnus Enterprises

Desenul în litigiu: desenul Uniunii Europene nr. 1431 829-0005

Decizia atacată: Decizia provizorie a Camerei a treia de recurs a EUIPO din 18 septembrie 2019 în cauza R 1008/2018-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate prin care s-a suspendat procedura în fața camerei de recurs și dispunerea continuării procedurii în fața camerei de recurs;
- conexarea prezentei cauze cu cauzele cu care este sesizat Tribunalul în care sunt atacate deciziile în cauzele R 1006/2018-3, R 1005/2018-3, R 1010/2018-3 și R 1009/2018-3 ale camerei de recurs, introduse de Koopman International simultan cu prezenta acțiune;
- obligarea Tinnus Enterprises la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „securității juridice”;
- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „economiei procedurii”;
- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „bunei administrări”;
- Camera de recurs nu a evaluat corect în mod comparativ interesele părților.

Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International BV/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products Import & Export (Fluid distribution equipment)

(Cauza T-841/19)

(2020/C 45/77)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Koopman International BV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentant: B. van Werven, lawyer)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Celelalte părți din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Statele Unite) și Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului în litigiu: Tinnus Enterprises

Desenul în litigiu: desenul Uniunii Europene nr. 1431 829-0008

Decizia atacată: Decizia provizorie a Camerei a treia de recurs a EUIPO din 18 septembrie 2019 în cauza R 1009/2018-3

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate prin care s-a suspendat procedura în fața camerei de recurs și dispunerea continuării procedurii în fața camerei de recurs;
- conexarea prezentei cauze cu cauzele cu care este sesizat Tribunalul în care sunt atacate deciziile în cauzele R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1005/2018-3 și R 1010/2018-3 ale camerei de recurs, introduse de Koopman International simultan cu prezenta acțiune;
- obligarea Tinnus Enterprises la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „securității juridice”;
- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „economiei procedurii”;
- Camera de recurs nu a analizat și nu a aplicat în mod corect criteriul „bunei administrări”;
- Camera de recurs nu a evaluat corect în mod comparativ interesele părților.

**Acțiune introdusă la 10 decembrie 2019 – Koopman International BV/EUIPO – Tinnus Enterprises și Mystic Products
(Echipamente de distribuție a fluidelor)**

(Cauza T-842/19)

(2020/C 45/78)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Koopman International BV (Amsterdam, Țările de Jos) (reprezentant: B. van Werven, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Celelalte părți din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Tinnus Enterprises LLC (Plano, Texas, Statele Unite) și Mystic Products Import & Export, SL (Badalona, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul desenului sau modelului industrial în litigiu: Tinnus Enterprises.

Desenul sau modelul industrial în litigiu: desenul sau modelul industrial comunitar nr. 1431 829-0007.

Decizia atacată: Decizia provizorie a Camerei a treia de recurs a EUIPO din 18 septembrie 2019 în cauza R 1010/2018-3.

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate de suspendare a procedurii căii de atac în fața camerei de recurs și dispunerea continuării procedurii menționate în fața acesteia;
- conexarea prezentei acțiuni introduse la Tribunal cu acțiunile referitoare la cauzele R 1006/2018-3, R 1008/2018-3, R 1005/2018-3 și R 1009/2018-3, introduse de Koopman International simultan cu prezenta acțiune;
- obligarea Tinnus Enterprises la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Koopman International.

Motivele invocate

- Camera de recurs nu a examinat și nu a aplicat corect criteriul „securității juridice”;
- camera de recurs nu a examinat și nu a aplicat corect criteriul „economiei de procedură”;
- camera de recurs nu a examinat și nu a aplicat corect criteriul „bunei administrări”;
- camera de recurs nu a efectuat o analiză comparativă corectă a intereselor tuturor părților.

A acțiune introdusă la 12 decembrie 2019 – Correia/CESE**(Cauza T-843/19)**

(2020/C 45/79)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Reclamantă: Paula Correia (Woluwe-Saint-Étienne, Belgia) (reprezentanți: L. Levi și M. Vandenbussche, avocați)

Pârât: Comitetul Economic și Social European

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- declararea prezentei acțiuni ca admisibilă și fondată;
în consecință:
- anularea deciziei luate la o dată necunoscută, despre care reclamanta a luat cunoștință la 12 aprilie 2019, de a nu o promova/reîncadra în 2019;
- obligarea la repararea prejudiciului moral evaluat *ex aequo și bono* la 2 000 de euro;
- obligarea pârâtului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea garanțiilor procedurale prevăzute la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și pe încălcarea principiului nediscriminării. Reclamanta arată că modul în care Comitetul Economic și Social European ia deciziile de promovare și de reîncadrare a agenților temporari din cadrul secretarietelor grupurilor și, în special, din cadrul secretariatului Grupului I aduce atingere garanțiilor procedurale conferite la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale. Aceasta este în special situația deciziei de nepromovare/reîncadrare a reclamantei pentru anul 2019 și pentru alte exerciții. Astfel, această decizie este mai întâi lipsită de orice motivare. În continuare, niciun text, nicio decizie generală sau comunicare adresată reclamantei sau, cu titlu mai general, agenților temporari din cadrul grupurilor sau al Grupului I nu precizează criteriile care urmează să fie reținute și aplicate pentru identificarea, dintre agenții temporari, a celor care vor fi promovați sau reîncadrați. Lipsa unor criterii și a unor garanții de tratament echitabil, de informare și de motivare este cu atât mai contrară cerințelor prevăzute la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale cu cât unii dintre agenții din cadrul secretariatelor și în special din cadrul secretariatului Grupului I au o avansare în carieră foarte rapidă, iar alții, precum reclamanta, foarte lentă.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice. Reclamanta susține că, deși Comitetul Economic și Social European dispune de o putere de apreciere pentru a stabili criteriile și modalitățile de aplicare a articolului 10 din Regimul aplicabil celorlalți agenți, aceste criterii și modalități trebuie să garanteze gradul de previzibilitate impus de dreptul Uniunii și, în special, să respecte principiul securității juridice. Or, situația nu este aceasta, având în vedere că nu există criterii care să le permită agenților temporari să știe în ce mod și în ce condiții va interveni o promovare sau o reîncadrare care implică modificarea contractului de muncă.
3. Al treilea motiv, întemeiat pe săvârșirea unei erori vădite de apreciere. Potrivit reclamantei, examinarea rapoartelor sale de evaluare de la ultima sa promovare în anul 2016 conduce la concluzia că decizia de a nu o promova în anul 2019 este afectată de o eroare vădită de apreciere.
4. Al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de sollicitudine. Reclamanta apreciază că interesele sale nu au fost luate în considerare atunci când autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă (AAlC) a decis care agenți urmau să fie promovați sau reîncadrați.

Acțiune introdusă la 12 decembrie 2019 – Apologistics/EUIPO - Peikert (discount-apotheke.de)

(Cauza T-844/19)

(2020/C 45/80)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Apologistics GmbH (Markkleeberg, Germania) (reprezentant: H. Hug, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Franz Michael Peikert (Offenbach, Germania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: înregistrarea mărcii Uniunii Europene figurative discount-apotheke.de în culorile verde deschis, verde închis și alb – cererea de înregistrare nr. 14 678 007

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 10 octombrie 2019 în cauza R 2309/2018-5

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate și a deciziei diviziei de opoziție din 5 octombrie 2018;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

— încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 13 decembrie 2019 – X-cen-tek/EUIPO – Altenloh, Brinck & Co. (PAX)**(Cauza T-847/19)**

(2020/C 45/81)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile**

Reclamantă: X-cen-tek GmbH & Co. KG (Wardenburg, Germania) (reprezentant: H. Hillers, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Altenloh, Brinck & Co. GmbH & Co. KG (Ennepetal, Germania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală „PAX” – cererea de înregistrare nr. 16 487 803

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 27 septembrie 2019 în cauza R 2324/2018-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

— încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 18 decembrie 2019 – easyCosmetic Swiss/EUIPO – U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations (easycosmetic)

(Cauza T-858/19)

(2020/C 45/82)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: easyCosmetic Swiss GmbH (Baar, Elveția) (reprezentanți: D. Terheggen și S. E. Sullivan, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: U.W.I. Unternehmensberatungs- und Wirtschaftsinformations GmbH (Bad Nauheim, Germania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală „easycosmetic” – marca Uniunii Europene nr. 13 801 675

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 4 octombrie 2019 în cauza R 973/2019-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

Încălcarea articolului 59 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, în coroborare cu articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din acest regulament.

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)

ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene

L-2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO